

רס"ל קריצ'מן ניר ז"ל

רס"ל קריצ'מן ניר ז"ל
בן 23 בנפלו

בן הדס ופניאל
נולד בחדרה

ב-כ"ט באייר תשל"ט, 26/5/1979

התגייס ב-8.1.98

התגורר בחדרה

נפל בפעילות מבצעית

ב-י' באייר תשס"ב, 22/4/2002

שרת בחיל הים

יחידה: קומנדו הימי

מקום נפילה: שכס

באזור: יהודה ושומרון

נקבר בחדרה

חלקה: 6, שורה: 1, קבר: 3.

הותיר הורים, אח - רן ואחות - סיון

קורות חיים

ניר נולד בחדרה ב-26.5.1979. אח לרן הבכור. תמיד שובב, חייכן ומוקף חברים. את ילדותו בילה בחוג המשפחה והחברים עם הרבה טיולים, ים והמון חברים ופעילות. רק טבעי היה, שימי ההולדת לדוגמא התקיימו בחיק הטבע.

ביום הולדתו התשיעי הגיש לו יובל ויצמן, חברו, תוכנת מחשב "בדיחמין למחשב" ובהקדשה כתב יובל לניר: "על העזרה הרבה שהגשת לי במשך התקופה הקשה שעברתי, על טוב ליבך, על חברותך הכנה, על כל אלה ברצוני להודות לך ולברך אותך שה' יעניק לך בריאות ויצלח את דרכך. מאחל מכל הלב חברך האוהב יובל וכל בני משפחת ויצמן". אות וזכר לתאונת דרכים שעבר יובל וניר לא עזב אותו לרגע, טיפל ועזר לו.

ניר למד בביה"ס היסודי "ארלוזורוב", בי"ס בו למד גם אביו פניאל וסבו יעקב. לאחר סיום כיתה ח' עבר ניר לבי"ס תיכון חדרה, בו למד במגמה ראלית פסיקאלית ארבע שנים.

ארבע שנים אינטנסיביות של המון פעילות חברתית וגם קצת לימודים. ניר עבר קורס מש"צים והצטיין בתחום השל"ח ועל כך קבל תעודת הצטינות והוקרה מבית הספר ומהגדנ"ע. ניר השקיע הרבה ממרצו בספורט, התאמן במכון הכושר ואף זכה במגן במקום ראשון בדחיקת חזה.

את ההכנה לצה"ל עשה ניר בהשקעה ארוכה ומתמשכת. כמו אחיו הגדול, התאמן בחוג כושר קרבי שאורגן ע"י הגדנ"ע והיה בין המתמידים בו. אך טבעי היה, שבכיתה י"א בחופשת הפסח יצא ניר לגיבוש שייטת במסגרת גדנ"ע ים. ניר עבר את הגיבוש ויצא לקורס צלילה. תעודת הגמר של הקורס חתומה בידי סא"ל יוסי קורקין מנופלי השייטת

רס"ל קריצ'מן ניר ז"ל

באנצריה.

בחוג המשפחה יצאנו לטיולים ולחיק הטבע בכל הזדמנות. ניר גדל על ערכי ידיעת הארץ ואהבת המולדת ואך טבעי היה שביום גיוסו, אף שהחל את המסלול הצבאי במסגרת קורס טייס, פנה לאחר שהודח למסלול בשייטת.

חברו לקורס הטייס תום כותב: "... תמיד הדחיים, ריתק וקנה אותי הניגוד הזה שבין המראה החיצוני המסוקס, הבריון והחזה שלך, לנפש העדינה, הרגישה והשברירית שלך. תמיד היה נראה לי שכן, אתה אוהב את השרירים שלך, אבל באיזה שהוא מקום לא נעים לך והיית עושה הכל שאנשים יראו איזה בן-אדם חם, עדין, רגיש ומקסים אתה. לא היית צריך להתאמץ או משהו כזה, זה בא באופן טבעי ... חברות מתחילה ברגעי משבר ... ומאז אותם רגעי משבר, אתה איתי כל הזמן ... תמיד היה לנו כיף, היינו צוחקים ומדברים על הכל: בחורות, אנשים, עליי, עליך, מכוניות, נגרות, משפחה, עסק משותף, גלישת רוח, צבא, פולנים, על הכל ... קריצ'ן, גרמת לי לכל כך הרבה רגעי אושר ... אני אומר לך בלב שלם ומחוייך - אתה גאון!!!..."

כותבת נעמה, חברתו של ניר בתקופת התיכון והצבא: "... נראה לי מוזר מאוד למסור לכם שתהיו חזקים, כי איך אפשר להיות חזק בלי ניר שחזק אותנו תמיד ... אבל לא נותרו לנו הרבה אפשרויות וצריך להיות חזקים כדי שיהיה לנו כוח להמשיך ולהחיות את הזכרונות. יש לנו מלאך ששומר עלינו ואני יודעת שהוא שומר עלי ומחשבה זו מחזקת אותי בכל פעם מחדש. תמיד כשהיו בעיות במצב הבטחוני הייתי מתקשרת לניר, הוא ידע להגיד את האמת בדרך הכי מרגיעה ולתת לי בטחון כי הוא שם נילחם בשבילנו והבטחון הזה תמיד ישאר לי. המלחמה הזו לא הרתיעה את ניר, אני חושבת שלהפך, היא דירבנה אותו לעשות את מה שהוא יודע הכי טוב ... "

ניר שרת בצבא ארבע שנים ושלושה חודשים. בנופלו היה כשלושה חודשים לפני השחרור. במסגרת הלחימה המתמשכת בטרור בשנתיים האחרונות היה בין אלו שפעלו ללא לאות בפעילות מבצעית שבה השתתפו יחידות רבות. ניר היה בין אלו שהשתלטו על ספינת הנשק "קארין איי" ונראה היה שזו תהיה גולת הכותרת של פעילותו הצבאית. אך הסתבר שגם פעילות ענפה בכיבוש מחנה הפליטים בג'נין לא אפשרה לנוח על זרי הדפנה. ניר וחבריו ליחידה, כמו גם יחידות אחרות, המשיכו ללא הפסק לסרוק ולתפוס מחבלים אין ספור.

ב-22.4.2002 ביום השני לסריקות, נפגע ניר מטווח קצר בראשו ע"י מחבלים שהיו מבוקשים מספר שנים. שניות מספר לאחר מכן הרגו חבריו את המחבלים. ניר פונה לבית חולים "תל השומר" אך פציעתו האנושה הביאה למותו. ניר, בעל הגוף הגדול והאתלטי, לא הצליח לשרוד מול כדור שפילח את ראשו.

מפקדו דרור כותב: "דווקא ההימצאות בין גלי הים, מעלה את הזכרונות החזקים ביותר ממך. בימים של ים סוער, היית מוצא אותי, ובחיוך המיוחד שלך היית שואל "יש מצב שאני יורד למפרץ עם הקייק גלים?" כמובן שלא הייתי מסוגל לסרב לך, ואחרי שעה הייתי יורד למזחים לוודא מהצד שהכל בסדר. רואה אותך מרחוק, דמות חסונה בחליפת גלישה, חותרת בתוך הקייק הצהוב, עולה ויורדת בין הגלים והקצף הלבן, ובלב שקט הייתי ממשיך בדרכי בידיעה שיש על מי לסמוך ... עשרות פעולות בצענו ... ביבשה, באויר ובים ... לכל

רס"ל קריצ'מן ניר ז"ל

מקום אליו הגעת היית שוטף את הפנים, מרטיב ומסדר את השער כאילו אנחנו הולכים למסיבה או משהו כזה ומתחיל להתעניין, מה אפשר לעשות, ומי נגד מי, תמיד פעיל. תמיד סקרן. עם הומור מיוחד, שלא תמיד היה מובן ... בשנה האחרונה היית בצוות הותיק והמוביל ביחידה. תמיד קדימה. תמיד נותנים דוגמא אישית. במשימות הכי מורכבות וקשות. ... בכולם בלטה דמותך המיוחדת, בצורת ההליכה המוזרה שלך, שלא ניתן היה לטעות בה גם בחשכה. בדמותך הרחבה והמעט מגושמת לעיתים, אבל תמיד שקט, בטוח בעצמך, לא נכנע ללחץ הסביבה. עובד בקצב שלך, הרגוע, הבטוח. בכל הצטרפות שלי למבצע איתך ועם הצוות, הייתי מתמלא גאווה פנימית על הזכות שניתנה לי לפקד על לוחמים כמותך. איתך ועם הצוות ידעתי שהכל אפשרי, שיש על מי לסמוך, ובמידה ונקלע לצרה, גם נדע לצאת ממנה. ... אני עוד זוכר שבמהלך הקרב הבחנתי בזווית העין בפציעתך ואת חביריך נלחמים כמו שצריך, מגיבים בשניות ומחסלים את המחבלים שפגעו בך. נשארנו עם מקום חסר בצוות, ... עם חור עמוק בלב, ... לא נוכל למלא את מקומו של ניר. אבל, אני מבטיח לנסות, בכל הכוח .... "

ומוסיף המש"ט רם: "...לוחם עשוי ללא חת, מהטובים שבלוחמי הקומנדו הימי ... ניר שילב את הכוח, העוצמה והערכיות יחד עם יכולת מקצועית מרשימה. לצד אלה, ניחן באופי המיוחד אשר הכרנו ואהבנו כל כך ...נזכור את הצחוק המתגלגל, ההומור החריף והשנון והאנרגיה הבלתי נגמרת. נזכור את ניר החבר הטוב, שעשה הכל למען חבריו, נזכור את ניר הלוחם, תמיד קדימה, חותר למגע עם האויב, מסתער בראש הצוות... "

כמו צפור רבת יופי והוד ריחף ניר בעולמנו, קצר היה מעופו, קצר מידי, אבל בכולנו הוא נגע בכנפיו הרחבות והשאיר את חותמו לעד.
(מש' ווימן)

ראיתי ציפור רבת יופי.
הצפור ראתה אותי,
ציפור רבת יופי כזאת
לא אראה עוד
עד יום מותי.
(נתן זך)

ר/רצח סמל

נִיר קְרִימִימוֹן

אט תרצו לדעת כיצד צריכים להיראות שרירים
הביטו בנִיר והבינו על מה כולם מדברים.
לדעתו, הוא חתיק לא נורמלי,
ואפסר להטיד, שהבחור מאוד ריאל.
תמיד יצלול לחבר בעת צרה,
ומדי פעם ירטי את המורה.
לרוב מוביל הוא בניווטים ובריצות
ועל כן כולן אותו מצריצות.

אֲבִישֵׁי אֶסִיג

ראשו של אבישי לא נתון כ"כ בלימודים,
כי את רוב הזמן מבילה הוא בעלישת אליס.
עם המורים הוא לא ממש מסתדר,
ועל לבוש לבי צו האכנה הוא לא מוותר.
ליחידה מובחרת שאלו הוא להטיע,
כשישיב את חלואו, זה כולל לא יהיה מפתיע.
כי כל אחד שמיט בו מתאמן - פשוט נדהם
כן, זה ברור - קרבי אצלו זה בדע!

היי קריצ, אם היית פה עכשיו היית אומר "פרנס, יא דביל, מה אתה עושה?" בתזי חיוך מובך. אתה מכיר אותי, נפש רגישה, חייב לכתוב, חייב להוציא, חייב לבכות. מי אם לא אתה יודע את זה, הרי החכרות והחברות שלנו התחילה באוהל בקורס טיס, בוכים ומתחבקים אחרי תביקור של החברה. בקורס טיס, בתוך כל חבנים מלאי "גיבריות", הגאווה והשחצנות האינסופית, עומדים שני ילדים בני 18, מתחבקים ובוכים כי לא טוב להם, כי הם לא מבגים מה הם עושים כאן, כי עצוב להם, כי החברה הלכה מהם לפני כמה רגעים והם לא יראו וכמעט לא ידברו איתה בחודש הקרוב. "אנחנו רוצים לתק אתכם מהבית, אתם השמנת של המחזור שלכם..", אמרו לנו שמנת המוצח אני משער עם כל הדמעות.

אף פעם לא הבנו למה זה טוב הניתוק הזה ואת מה זה מדמה, מה אנחנו טייסים אמריקאיים על נושאת מטוסים שיוצאים להפלגה של חצי שנה: הרי טייסים בארץ קמים בבוקר לצד החברה שלהם, אוכלים את הבאדי, עושים כמה פירטים וב19:00 כבר בבית עם החברה. נג פעם בחודש עושים איזה כוננות או משהו כזה וגם את זה מסדרים לזמן שהחברה במחזור. אז למה זה טוב? היינו שבורים שלקחו מאתנו את האהבה שלנו, שלי שני, שלך נעמה, נאחזנו בכל מכתב שאני אותו קבלנו, מביאים בהתרגשות אחד לשני את המכתבים מהחברה, מהבית וקוראים אותם ביחד. תשוב לפעמים בוכים.

בדיעבד אני מבין שעם כל האהבה שלנו לחברות שלנו, פשוט לא היה לנו טוב איפה שאנחנו נמצאים. כבר בהתחלה שעפת מהקורס והגעתי לשייטת היית מאושר ואפילו סיפרת לי בהתלהבות שקיבלת 4 שעות ביציאה על זה שנשענת לרגע על שולחן בזמן שמירה לעומת הקורס שאנשים יושבים בשמירה, לא קמים בכלל וכל השטויות שחלכו שם. מתאוס כבר לא כל כך חטריזו אותך 4ה שעות הללו שבקורס זה נראה סיוט שלא יתואר בכלל. היית מבסוט שחנה אתה בחברת אנשים רציניים, עם המנטליות שחיפשת. "אמינות בקורס טיס" היית צוחק על זה.

שעפת קיטאתי בך, לא ב100% אמנם כי מסיבות נאוה נטו רציתי לעבור, אבל הנה חסכו לך ולגידי, שני החברים הכי טובים שלי בקורס, את החתולבטות הנראית והאומללה הזאת אם להשאיר או לחתום ויתור.

"האנשים הטובים בדרך כלל נופלים" אמרו כמעט כל מי שהיה אי פעם בקורס. צדקו.

קיטאתי, אתם בבית, עם החברה, חופשיים לעשות ולבחור בכל מה שחפצתם נפשכם. ואתה לא פה איתי לבכות. מאז שעפת, לא מצאתי עוד חבר, עוד כתף, עוד נפש רגישה שלא מתביישת לבכות בכל משחקי האגו שם. מצאתי מתאוס את עצמי מסתגר בתוך עצמי, בוכה הרבה פחות, רק ליד הטלפון הציבורי.

תמיד חדדים, ריתק וקנה אותי הניגוד הזה שבין המראה החיצוני המסוקס, חבריון והחזק שלך, לנפש העדינה, רגישה והשברירית שלך. תמיד היה נראה לי שכן, אתה אוהב את השרירים שלך אבל באיזה שהוא מקום לא נעים לך והיית עושה הכל שאנשים יראו איזה בן-אדם חס, עדין, רגיש ומקסים אתה. לא שהיית צריך להתאמץ או משהו כזה, זה בא באופן טבעי, אבל תמיד השתעשתי עם המחשבה הזו. כמו שהיה לנו אחד נמוך וקטן בקורס שאם היית נותן לו כפה הוא היה חייב להחזיר לך איזה בוקס כואב פי כמה רק כדי שלא נחשוב שבגלל שהוא נמוך וקטן הוא לא חזק, פראיר או משהו כזה. ככה הייתי משתעשע במחשבה גם עליך, בריון מגודל שלא רוצה שיחשבו שהוא מפחיד, קר ואטום. רק שאצלך כמו שאמרתי זה היה כל כך טבעי, כל כך אמיתי. בכלל כל מה שקשור אליך ולחברות שלנו היה כל כך אמיתי.

חברות שמתחילה ברגעי "שפל" כאלה לא יכולה להיות לא אמיתית כי הרי חברות מתבטאות ברגעים שאתה הכי חלש, הכי פגיע, הכי "מסכן", הכי צריך את החבר שלך שיהיה שם בשבילך ואיתך ולא ברגעים שאתה חזק וגיבור.

ומאז אותם רגעי משבר, אתה איתי כל הזמן, תמיד היית שם ליד. בלי שנדבר פעמיים ביום או משהו כזה, תמיד ידעתי שיש שם מישהו שאני אוהב אהבת נפש ומעריץ, והוא אוהב אותי וששנינו נחפז את העולם כמה שנצטרך רק כדי שהשני יהיה מאושר. מאז אני חבר בגן השעשועים של ניר. ככה זה היה, תמיד הרגשתי איתך כמו ילד בגן שעשועים: מן אושר לא מובן, טחור כזה וטפשי כזה. אושר מושלם. מאושר שאני פה.

תמיד היה לנו כסף, היינו צוחקים ומדברים על הכל: בחורות, אנשים, עליי, עליך, מכוניות, נרות. משפחה, עסק משותף, גלישת רוח, צבא, פולנים, על הכל, פשוט הכל.

שרצית לחגיד לי משהו רציני, היית מלביש את הפנים "חרציניות והקשוחות" שלך וחטון "הרציני" שלך, מסתכל לי בעיניים ואומר לי שניה אחרי זה הייתי מסתכל עליך במבט מחייך ואז היית מחייך וצוחק חזרה והייע מתחילים לצחוק. לא שהדברים שלך לא היו מתעכלים או נתפסים ברצינות. להפך, תמיד ידעתי שזה בא מחלב של בן-אדם שאכפת לו ואומר כל מה שהוא חושב בלי לחשוב פעמיים. פשוט הסיטואציה שלך רציני תמיד היתה מצחיקה ומרגשת אותי ברגע הראשון.

מכתב מארץ רחוקה!

אי שם, על גדות הים התיכון, ישנו מפרץ יפה כחול ושקט. מצדו האחד עומד כמצבה מרשימה מבצר ענק. מצדו שני ישנו אמפי-תיאטרון יפהפה, מרשים לא פחות. ליד האמפי-תיאטרון ישנו חדר. מי שנכנס לחדר, תמיד יכנס עם ארשת כבוד על פניו. יכנס וישמור על שקט של ספרייה. יעבור ויתבונן בתמונות המוצבות שם אחת אחרי השנייה. כל תמונה מציינת את תאריך בואו ועזיבתו של האדם הנמצא בתמונה. התמונות עומדות שם כעדות אילמת ועצובה לאובדן והפסד מרגיז. עכשיו נוספה לשם תמונה חדשה. מי שייכנס ויסתכל על התמונה יראה שם אדם חזק בצורה יוצאת דופן, אדם גדול, שרירי ומוצק, שנראה כאילו יצא מסרט של ארנולד שוורצנגר. אדם, שכל מי שעומד לידו, לא משנה כמה גדול הוא בעצמו, מרגיש קטן. מי שיבחן קצת יותר לעומק את התמונה, ישים לב לחיוך שנמצא על הפנים. חיוך שאומר הכל. חיוך שאומר שמעבר לחיצוניות המרשימה והמאיימת ישנה החיצוניות היותר פנימית. כזאת של אדם מצחיק, שתמיד שומר על מצב רוח מרומם. חיצוניות של אדם, שאין דרך טובה יותר לתאר אותה מאשר פשוט טוב לב. בן אדם כל כך טוב, כל כך נפלא. תמיד עוזר לאחרים, תמיד מצחיק ומעודד. תמיד אופטימי. לא יודע למה, אבל האופטימיות נעלמה לה, פרחה לה עם בת הצחוק שליוותה אותה ונשאר רק הבכי. בכי עצוב וכואב על התמונה שהתווספה לה לחדר. תמונה שתשקיף מהיום והלאה רק על מים ושמיים כחולים. ושקיעה יפה. יום אחרי יום אחרי יום. קריצימן, לכל הרוחות, איך מבן אדם כל כך גדול וחזק, כל כך חי ובולט, נשארה רק תמונה? איך?

אילון תיכון,

הודו

קריצ'מן

כשסיימתי את קורס הקצינים הצבתי לצמ"מ מטרות, הרי לה מה
עושים, לא? שיהיה לנו הצוות הכי טוב, שנבצע מקסימום
פעילות מבצעית, שנצליח בכל המשימות המבצעיות והלא
מבצעיות, והכי חשוב להחליך את האנשים הביתה בשלום.
התחייבתי לצמ"מ שאצמוד במטרות האלו, ואני חושב שאצמדנו
בכואם, פרט לאחת.

ישנן כ"כ הרבה סיפורים לספר על קריצ'מן...
וכשאני מחפש את הסיפור שהכי יתאר את ניר, מיד עולפים לי
כ"כ הרבה סיפורים אחרים שקשה לבחור איזה הוא המתאים
ביותר.

לפני שבוצעו שנפצתי ושכבתי שם על הרצפה ראיתי אותך
נלחם כמו אריה, לא רק אותך אלא אתך אני הכי לזכר. הייתי
כ"כ גאה. תמיד הייתי גאה בק ובצוות. אחרי שנפצתי הרגשתי
כ"כ רע, שלא אוכל להיות עם הצוות בחודשיים האחרונים, אבל
איפה שהוא מצאתי נחמה שאת הצוות מכל כבד עברנו ושהצוות
חלק וכבד לא יקרה כואם... כ"כ טעיתי.

אני יושב כאן בחדר שלך ומסתכל על החפצים שלך, הכל עור
כאן, קצת מבוזבז, קשה להאמין שאתה לא איתנו.
פניאל והדס היה לכת בן, רן וסיוון היה לכת אח שהלואי ויהיו
עוד כאלה, אתם צריכים להיות גאים.

קריצ'מן - אנחנו כאן למטה, הצוות ואני, כואבים, עצובים, אך
חלקים ונמשיק להניף את הדגל גבוה ולצעוד קדימה, רק
קדימה. נייצג את עצמנו כצוות ואת השייטת כשייטת ואת צבא
הגנה לישראל כמו שהיית מצפה מאתנו, כמו אריות.
קריצ'מן אני נפרד ממך כאן כואם, כחבר, וכאת.

ליו דרשני.

להדס

היה לי הכבוד להיות תלמיד שלך במשך שלוש שנים, שלוש שנים שבמהלכם הפכת אותי מילד מופרע לתלמיד שאהב להיות אצלך בשיעורים.

היום בבוקר הגעתי לבית הספר כדי לראות אותך ועדיין לא ידעתי על בשורת האיוב שפקדה את בית הספר הקטן שלנו. כשהגעתי עדיין לא חיברתי בין הדברים, וגם עכשיו כאשר אני יושב וכותב את המילים האלה אני עדיין לא מבין איך דבר כזה איום ונורא קרה לאדם נפלא כמוך. פשוט הרגשתי שאני חייב לשבת ולכתוב לך משהו, מתוך אינסטינקט משהו אמר לי לשבת ולכתוב. אני שמילותי בשעה כזו הן אפילו לא טיפה של נחמה בים של צער האדיר שמקיף אותך.

כעת אני רק יכול לקוות שתמצאי בדך את הכוח לחזור וללמד כאן, כי התלמידים שלך זקוקים לך וצריכים אותך. קטונתי מכדי לומר לאמא ששכלה את בנה תיהיי חזקה אבל בכל זאת אני רוצה להשתתף כמובן בצערך ולהגיד לך בתור חייל בצבא ההגנה לישראל שאת יכולה וצריכה להיות גאה בבנך וכולנו מחבקים אותך ומחזיקים את ידיך בשעה קשה זו.

רועי קרויטורו בוגר בית הספר ועורך עיתון בית הספר לשעבר.

הוא היה גיבור

ניר קריצ'מן ז"ל. מקום ראשון בהרמת משקולות

הוא היה הכי חזק בתיכון בחדרה, ואפילו הכי חזק בשייטת, הוא השתלט על ספינת הנשק "קארין איי", אבל צרור כדורים בג'נין קטל אותו, והוא בן 23. אביו פניאל: "הוא הלוחם האולטימטיבי"

משתתף יותר בפעילות: סירת מטכ"ל או השייטת. לפני השבת היא רן חזר מחו"ל אחרי שמונה חודשים, וזו הייתה הפעם הראשון נה מזה שנים ששניהם היו יחד בבית. הייתה בבית תחושה שונה בגלל המפגש הזה. מנערים שגמרו תיכון, פתאום ראינו שני חבר'ה שיודעים מה הם רוצים מעצמם, בניגוד גמור לאחים שהם היו פעם שמציקים אחד לשני ולא מסתדרים. הבית התמלא באור, אבל כעבור כמה ימים הכל התהפך."

ניר הותיר אחריו זוג הורים, הרס ופניאל, ושני אחים: רן וסיוון. הוא נולד בחדרה ולמד בבית הספר ארלוזורוב. בגיל תשע, כאשר חברו יובל ויצמן נפצע קשה בתאונה, היה זה ניר שטיפל ועזר לו. לאחר מכן עבר לתיכון חדרה, וכבר אז הצטיין בתחום השל"ח ובמה שאפיין אותו יותר מכל – מכון הכושר. הוא היה ידוע במבנה גופו החסון, ואף זכה במקום ראשון בדחיקת חזה. האב פניאל מספר על החוסן הגופני יוצא הדופן של בנו: "יום אחד כאשר הבאתי קמין לבית, למרות שהיה לו משקל עצום הוא סחב אותו לבר, ורק אמר לי לדאוג שהוא לא ייפול. ביחידה שלו, תמיד מי שהיה נשכב אחריו על מיטת המשקולות בחדר כוח היה חייב להוריד משקל. החברים שלו בשייטת היו אומרים עליו שהוא הלוחם האולטימטיבי."

מלבד אתר אינטרנט על שמו, המשפחה הנציחה את זכרו במספר פרויקטים: הוקמה קבוצת הכנה לצה"ל בשם "ניר חדרה", שפועלת בחינם ומטרתה הכנה לחיים ולצבא. הפעילות בקבוצה כוללת גם מסע אלונקות. כמו כן הוקמו עמותת "נירים" לנוער בסיכון ולנוער במצוקה באור עקיבא, בו מדריכים גם קצינים מהשייטת. ב-21 לחודש ייערך משט שלישי לזכרו של ניר במועדון הימי בחדרה.

■ אלעד הופר

משפחת קריצ'מן. סירת מטכ"ל או שייטת?

מה עבר עליו. היום בדיעבד, לאחר מותו, אנחנו יודעים יותר מאשר ידענו מקודם. ממנו שמענו על קשיים ודילמות שהיו לו שם, בעיקר בהתמודדות עם האוכלוסייה. היו מספר פצועים מהצוות שלו, כך שידענו שהם עושים עבודה קשה."

פניאל מספר על השבת האחרונה של ניר בבית: "דן אחיו הגדול של ניר גם הוא היה ביחידה מוכשרת, ואצלנו בבית היה ויכוח מי

רס"ל ניר קריצ'מן ז"ל היה בין לוחמי השייטת שהשתלטו על ספינת הנשק "קארין איי". שבועיים לפני שנהרג, והוא בן 23, ניר אף הצליח להציל את חבריו ליחידה, כפי שמספר אביו פניאל: "רק לאחר שהוא נהרג, נודע לנו שבועיים לפני כן היה אירוע בו נפגעו מפקד הצוות ושני לוחמים, אירוע בו הוא הציל את אנשי הצוות מפגיעות נוספות. זה היה באותו יום שבו נהרגו 13 חיילים. הוא היה מאחור ורק קדימה עם טיל לאו על הכתף ופגע במחבלים שירו על הכוח שלו, ובכך מנע אש תופת שנורתה לעבר הסמטה שאליה הם הלכו. הוא חילץ פצועים מהאש ואחר כך ניהל את הפינוי שלהם."

באותם ימים היה ניר שותף לכיבוש ג'נין, אך ביום השני לסריי קות נפגע מטווח קצר על ידי חוליית מחבלים ששלחה את מבצעי הפיגוע במלון פארק בנתניה. מפקדו דרור ספד לו: "בצענו עשרות פעולות, ביבשה, באוויר ובים, לכל מקום אליו הגעת היית שוטף את הפנים, מרטיב ומסדר את השיער כאילו אנחנו הולכים למסיבה, ומתחיל להתעניין מה אפשר לעשות ומי נגד מי. כמשימות הכי מורכבות וקשות בלטה דמותך המיוחדת, וידעתי שיש על מי לסמוך. אני עוד זוכר שבמהלך הקרב הבחנתי בזווית העין בפציעת תך וראיתי את חבריך נלחמים כמו צעריך ומחסלים את המחבלים שפגעו בך."

"מה שמאפיין את הפעילות של יחידה מהסוג הזה", אומר פניאל, "הוא שהם לא נמצאים במקום מסוים, כך שאם קורה באותו מקום משהו רק אז אתה חושש. בערב אחד אתה יכול לראות אותו בבית, ובבוקר הוא עולה על הליקופטר ונחת במקום אחר בארץ. אם היינו יודעים על אירוע מסוים, זה רק אחרי שהוא קרה. אתה נכנס למין שגרה שבה אתה לא יודע מה קורה. כשהוא חזר מג'נין, הוא לא סיפר

למן תורה 13/5/05 ע"ג 31

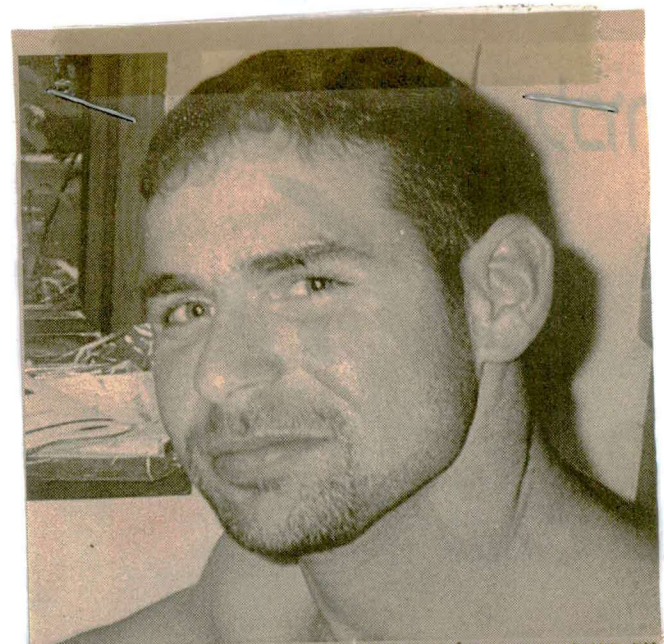
לוחם שייטת נהרג בקרב עם מחבלים בשכם

**בפשימה על
"קארין איי"**

(צילום: דעטן כהן, דר"צ)

רב-סמל ניר קריצ'מן (22) נורה בקרב שבו חוסלו 2 מבוקשים בכירים של החמאס • לפני 3 חודשים, היה בכוח הקומנדו הראשון שהשתלט על ספינת הנשק "קארין איי" • עמ' 9

ניר קריצ'מן. אהב כל רגע בשייטת

הלוחם ההרוג השתתף בעשרות פעולות נועזות

רב-סמל ניר קריצ'מן מחדרה
יובא היום למנוחות בעירו

רב-סמל ניר קריצ'מן (22) מחדרה, לוחם הקומנדו הימי שנהרג אתמול בפעולה בכפר עסירה א-שימאלייה, היה אמור להשתחרר מצב"ח בעוד שלושה חודשים לאחר שירות קבע של שנה. בית משפחת קריצ'מן היה אתמול מלא באנשים. חברים ליחידה, ידידי המשפחה, החובש שטיפל בנייר והרבה מאוד מכרים שכאו לנחם. ניר התגייס לקורס טיס ב-1998, אך הורחא אחרי חודש ועבר לקומנדו הימי. זה היה פשוט החלום שלו. הוא התמוגג, אהב כל רגע. הוא היה חוזר הביתה עם סימנים וצלקות, אבל תמיד היה מאושר ומחייך. הם עשו בלי סוף מבצעים נועזים, והוא אף פעם לא פחד מהמוות. רק עכשיו הוא השתתף בלחימה בג'נין והוא עבר את זה, סיפר האח רן. בין הפעולות המיוחדות שקריצ'מן השתתף בהן, היתה גם ההשתלטות על אוניית הנשק "קארין איי" בים סוף. הלווייתו של ניר, שבעוד כחודש היה אמור לחגוג את יום הולדתו ה-23, תיערך היום בשעה 16:00 בחלקה הצבאית בבית העלמין בחדרה. ניר השאיר אחריו הורים, פניאל והרס, ושני אחים: רן (25) וסיוון (18). ערן נבון ועמיר רפפורט

על סיפון קארין איי

צילום: דובר צה"ל

רב-סמל ניר קריצ'מן ז"ל בעת שהשתתף במיבצע ללכידת אוניית הנשק

לוחם השייטת נהרג בשטחים

רב-סמל ניר קריצ'מן נהרג במצוד אחר מבוקשי חמאס, בכפר עסירה א-שמאליה ■ מזכ"ל האו"ם הודיע אמש על הרכב הוועדה לבריאת האירועים כג'נין, ובראשה נשיא פינלנד לשעבר ■ בישראל הופתעו מההרכב; שר הביטחון לחץ – ומזכ"ל האו"ם צירף לוועדה, כחבר, גנרל אמריקני ■ אמש: מסוקי-קרב חיסלו מבוקש בכיר מהתנזים בחברון ■ היה אחראי בין השאר לרצח התינוקת שלהבת פס ז"ל, ולפיגוע המתאבדת בשוק מחנה יהודה ■ יואב לימור ואלי קמיר, עמודים 5-2

מאת עמיר רפפורט, כתבנו לענייני צבא, ורוני שקד, כתב "ידיעות אחרונות"

רב-סמל ניר קריצ'מן, לוחם ביחידת הקומנדו הימי, נהרג אתמול בצורה קשה בקרב שהתפתח במהלך פעולת צה"ל ליד הכפר עסירה א-שמאלייה ליד שבם. בקרב נהרגו גם שני מבוקשים בכירים.

ההיתקלות בין לוחמי השייטת ובין שני המבוקשים הבכירים התרחשה בשטח פתוח סמוך לכפר. הלוחמים ערכו סריקה קלה בשטח, ובמהלך הסריקה הופתע הכוח במכת אש עליידי ארבעה פלשתינים, בהם שני המבוקשים. רס"ל קריצ'מן נפצע קשה מכדור שנורה ממרחק ופגע בראשו. במקביל השיבו חיילי הכוח בירי, והצליחו לחסל את שני המבוקשים. הלוחם שנפצע טופל בשטח ולאחר מכן פונה במסוק לבית החולים "שיבא" בתל-השומר, אולם המאמצים להציל את חייו עלו בתוהו. בידי המבוקשים נמצאו שני רובי אמ"ל 16, שני אקדחים ורימוני יד.

שני ההרוגים הפלשתינים הם טהאר מוחמד נצר, אחד מראשי התשתית הצבאית של אירגון החמאס בשכם, ואיאר חמדאנה, פעיל בכיר של החמאס. נצר היה המפקד הבולט של תשתית החמאס בשומרון ואחד הפעילים היותר מסוכנים של האירגון. הוא היה האחראי הישיר לפיגוע באוטובוס בעמ"נ ואל לפני כחמישה חודשים בו נהרגו עשרה ישראלים, לפי-

גוע במושב חמרה בבקעת הירדן בו נהרגו שלושה, וכן לפי גוע באלון-מורה לפני כחודשיים בו נהרגו ארבעה ישראלים. ההרוג השני, איאר חמדאנה, היה מעוזריו הבכירים של אבו-הונור, בכיר המבוקשים שחוסל לפני מספר חודשים על-ידי צה"ל. איאר ביצע פיגועי ירי רבים, והיה בין מתכנני הפיגוע באוטובוס בעמנואל. השב"כ רדף אחרי חמדאנה במשך חודשים ארוכים בניסיון ללכוד אותו - ואתמול הגיע המרדף לסופו.

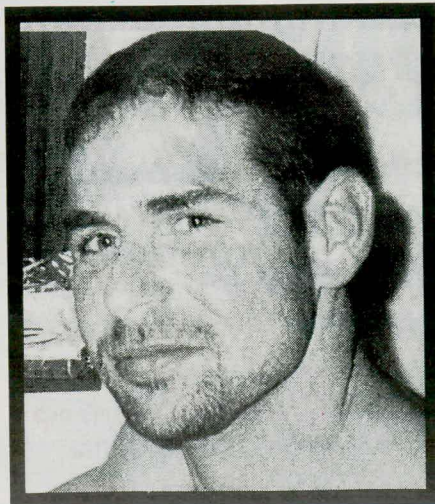
הלוחם ההרוג, רס"ל קריצ'מן, הוא ההרוג הראשון של יחידת הקומנדו הימי בפעילות מבצעית מאז אסון השייטת בפשיטה באנצריה בלבנון לפני כחמש שנים, ש-ה נהרגו 12 לוחמים. בשנה האחרונה ביצעה היחידה עשרות מבצעים מיוחדים, בהם ההשתלטות על אוניית הנשק "קארין איי" בלב ים-סוף, מספר פשיטות על נמלי עזה ולחימה במשך ימים ארוכים בלב מחנה הפליטים ג'נין. שילוב הקומנדו הימי בפעילות בשטחים הוא במסגרת המדיניות של צה"ל לפיה על היחידות המובחרות לקחת חלק בלחימה.

כפעולה אחרת שבוצעה אתמול אחר-הצהריים בכפר דו-רא שמדרום לחברון, עצרו חיילי יחידת דוברכן מבוקש, שכפי הנראה תיכנן לבצע פיגוע התאבדות. לוחמי יחידת המסתערבים איתרו את המחבל, לכדו אותו והעבירו אותו לחקירה בישראל. על-פי הערכות ראשונות, המחבל התכוון לבצע את פיגוע ההתאבדות בכאר-שבע. באירוע אחר תפסו לוחמי הקומנדו הימי ולוחמי גדוד "חרוב" עוד שמונה מבוקשים שהסתתרו באיזור מסולע בשומרון.

אמש סמוך לחצות, ירו מסוקי חיל-האוויר טילים על מכונית במרחק כחברון וחסלו את מרואן זלים, ראש התנועה בחברון, הנחשב למברקש "כבד".

בעזה נהרגו אתמול שלושה מחבליים בהיתקלות עם כוחות צה"ל. בלילה שבין ראשון לשני זיהה כוח צה"ל, שהיה בפעילות מבצעית באזור דוגית, מחבל פלשתיני שניסה להדיר לתחום היישובים הישראליים בצפון הרצועה. המחבל השליך הפץ לעבר הכוח וניסה להימלט, אולם החיילים רדפו אחריו והרגו אותו. זמן קצר אחר-כך נתקל כוח אחר במחבליים שניסו לחצות את גדר המערכת במרכז הרצועה. הכוח ירה לעברם והרג שניים. יצוין, כי מתחילת החודש נהרגו ברצועת עזה 20 מחבלים שהיו בדרכם לבצע פיגועים ביישובים בישראלים כגוש-קטיף ובמוצ"ב צה"ל. במהלך ההיתקלויות עם המחבלים נהרגו שלושה חיילי צה"ל. השתתף בהכנת הידיעה: איציק סבן

מאות ליוו בדרכו האחרונה את לוחם השייטת רס"ל ניר קריצ'מן ז"ל, אשר נורה בקרב שבו חוסלו שני מבוקשים מבכירי החמאס. בן דודו, הכדורגלן אסי דומב, בהלוויה: "אני אתגעגע אלייך ניר"

הותיר אחריו תורים, פניאל והדס, ושני אחים בן (25) וסייון (18). יהי זכרו ברוך.

מאות ליוו את רב-סמל ניר קריצ'מן ז"ל, לוחם הקומנדו הימי ותושב העיר חדרה, לדרכו האחרונה. הידיעה על מותו, אשר התפשטה בעיר תוך שעות ספורות, הזכתה בהלם רבים מתושבי חדרה. קריצ'מן בן ה-22, דמות מוכרת ואהודה, התגייס בשנת '98 לקורס טיס, אך הודח ועבר לשייטת - שם עשה חייל, השתתף בעשרות מבצעים וביניהם הפשיטה על "קארין A", וזכה לשבחים רבים ממפקדיו.

ביום שני השבוע, במסגרת פעילות נקודתית בכפר עסירה א-שמאלייה הנמצא בסמוך לשכם, נפתחה אש חזיתית ומדוייקת על כח צה"ל. קריצ'מן נפגע בראשו באורה אנוש. לחובש שטיפל בו לא נותר לעשות דבר, חבריו, שהשיבו אש, הצליחו לחסל שני מחבלים - מבכירי החמאס באזור שבם.

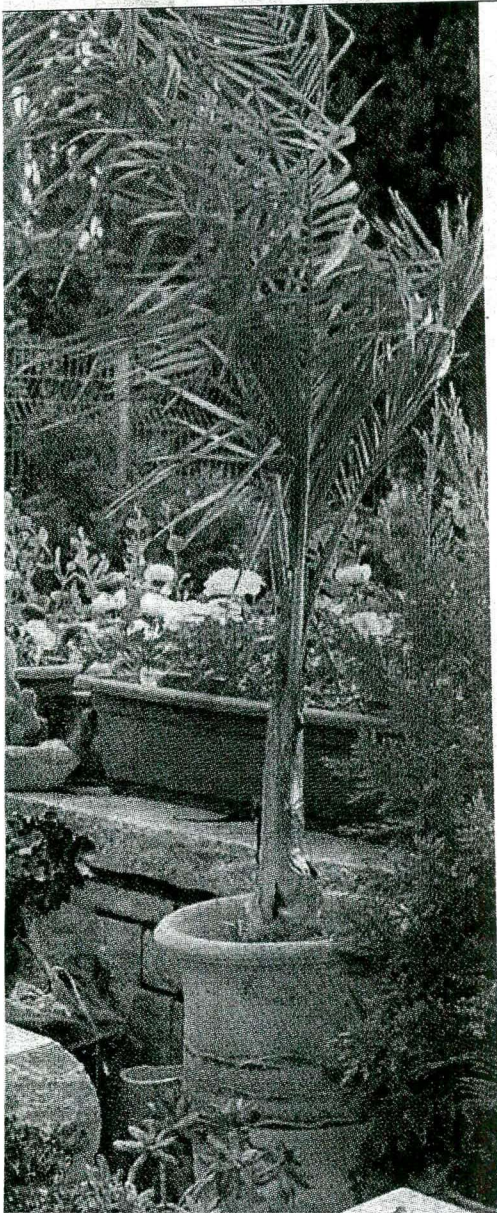
הלווייתו של ניר, שבעוד כחודש אמור היה לחגוג את יום הולדתו ה-22, התקיימה כאמור ביום שלישי בבית העלמין הצבאי בחדרה. ניר

הסיפור שלא סופר ■ קשר הדם של מיכל ארזי והדס קריצ'מן, שתי אמהות שכולות מחדרה

שתי אמהות, גורל אחד

כשבנה של מיכל ארזי מחדרה, טירן ז"ל, נהרג לפני ארבע שנים במבצע "חומת מגן" בג'נין, הגיעה הדס קריצ'מן, תושבת העיר, שהיתה בעבר מורתו, לנחם את מיכל ■ בנה של הדס, ניר, לוחם שייטת, לקח חלק בפעולות החילוץ של גופותיהם של טירן וחבריו ■ שבועיים אחרי זה קיבלה הדס את אותה בשורת איוב - ניר נהרג בפעולה מבצעית ■ הפעם מיכל היא זו שהגיעה לנחם את הדס ■ שני הבנים, טירן וניר, קבורים זה לצד זה בבית העלמין ■ השבוע ציינו המשפחות ארבע שנים למות יקיריהן ■ "החיים נעצרו, אני לא באמת חיה, אני רק נושמת", אומרת מיכל ■ "אי אפשר לעכל מציאות כזאת, ענן שחור מרחף מעלינו", מתוודה הדס ■ שותפות לגורל אכזר

[מירית אזרחי // צילום: נמרוד גליקמן]

והוא איננו.

"הוא מילא לנו את החיים בשמחה ובחב"ר. היה בו שילוב בין רצינות לבין 'שטות' ניקיות'. היה לנו בית פתוח. מאז האסון, הבית התרוקן מהצחוקים שלו. עכשיו הכל יותר עצוב."

"אי אפשר לעכל מציאות כזאת", היא מו"סיפה. "מצד אחד, כבר קיימת ההבנה שזה סופי, שניר לא יחזור, אבל דווקא ההבנה הזאת מקשה על העניין. יש ענן שחור שמר"חף מעלינו. למזלי, תמכו בי לאורך כל הדרך, ואני רוצה להודות לכל אלה שבזכותם בחרתי בחיים."

גם משפחת קריצ'מן, כמון משפחת ארזי, שואבת נחמה כלשהי ממפעל ההנצחה שהקי"מה לזכר הבן. מרי שנה הם מציינים את יום הולדתו של ניר במשט ססגוני, שנערך בחוף חדרה הישן. בנוסף, קבוצת "ניר-חדרה" שהר"קמה כמסגרת עמותת "אחריי", מכשירה בני נוער לשירות צבאי ולבחינות הבגרות, וכפר הנוער "נירים" לילדים בסיכון, שהוקם ליד עכו, נקרא על שמו.

בני המשפחה גם הקימו באינטרנט אתר לזכרו. "כל ההנצחות הן סביב מטרות חבר"תיות וערכיות", מסבירה הרס. "מפעל ההנצ"חה צמח מתוך רצון ליצור עתיד טוב יותר לבני הנוער."

טירון, ובעיקר, בוכה הרבה."

לאחר מות הבן מצאה המשפחה דרכים רבות להנציח את זכרו: מועדון חברתי שמ"קיים פעילות לילדי גבעת אולגה ונקרא על שמו, בפנימיית "אפל" בגדרה ישנו חדר הנ"צחה ל-13 החיילים שנפלו בקרב בג'ניו, וב"חודש הבא יפתח מועדון חברתי בפרדס חנה לזכרם של 13 החיילים. גם בכרכור חנכו בית כנסת על שם 13 החיילים.

"העולם חיכה לניר"

ביום ראשון השבוע, ה-23 באפריל, ציינה משפחת קריצ'מן ארבע שנים לנפילתו של הבן. ניר היה אמור להשתחרר משירותו הצ"באי בעוד שלושה חודשים ולהתחיל בחייו האזרחיים.

בשירותו הצבאי השתתף ניר בפעולות רבות, ביניהן פעולת ההשתלטות על אוניית התחמושת "קארין איי".

"ניר אהב את הצבא, ואהב את הים, ולכן היה מאושר שהגשים את חלומו והגיע לשי"טת. התגאינו בו מאוד", מספרת הרס. "לניר היו תוכניות לימים שאחרי השחרור. הוא תכ"נן לטייל בעולם וללמוד. אני רואה את חב"ריו, שהספיקו כבר לטייל בעולם, ושהם עומ"דים לקראת סיום לימודיהם, ואני חושבת לעצמי איזו החמצה. כל העולם חיכה לניר,

ניר קריצמן

ניר הוא הקו האדום שלי

ניר היה בחור מצוין, ואמירתו רלוונטית לכל תחומי חיינו: תהיה אדם, תהיה טוב. הספד של חבר, עם מסר לכולנו במלאת 9 שנים למותו של לוחם השיטת רב-סמל ניר קריצמן ז"ל

רן, לוחם שיטת

08/05/2011 19:21

"מה שמעצבן אותי זה כל הבכיינים האלה." אני עוצר ממעשיי ולאחר שהות קצרה, חוזר לנקות את הנשק. "אני לא מבין את זה", ניר ממשיך, ספק חושב בקול, ספק מטיף בתוכחה, "הם לא מבינים שאנחנו לא חיים בשווייץ?"

יום חמישי אחר הצהריים, ניר ואני מכינים ציוד למבצע מתוכנן, תוך כדי רגע חולף של אינטימיות מחוספסת, מהסוג שאם אתה לא שם לב אליה, חולפת בלי שמרגישים, מבליחה בסופשבוע כשהבסיס מתרוקן, רוח צפונית חלשה, הים שקט לגמרי כמו תמיד בתקופת התפר שבין מרס לאפריל, דייר סטרייטס ברדיו. אינטימיות שנחרטת בזיכרון שלך ואתה משלים איתה מיד אחרי שאתה מתגבר על המבוכה.

אני מאבד ריכוז לרגע, וחושב על צמד המשפטים הללו, שכאילו נאמרו כדרך אגב אבל צפנו בתוכם תובנה מורכבת, תוצר ישיר של היכולת של ניר לתמצת הווייה שלמה של מציאות למילים ספורות. בתקופה של ביקורות פוליטיות, מכתבי סרבנים, משתמטים אידיאולוגיים וטרנד חדש של מאמרים, כתבות וספרים ברוח הטראומה של רצועת הביטחון בלבנון, כאילו זה הפך אופנתי לערער את החוסן הלאומי שלנו בתואנות של קדמה וליברליזם, ניר הפליא לתאר את הקונפליקט הפנימי שכל אחד מאיתנו חווה, בפשטות מדויקת.

"אני חושב שהם התבלבלו קצת", אני אומר, "ככל הנראה", ניר עונה. אני מרים את עיניי לראשונה מהציוד ופוגש את מבטו של ניר, אנחנו מתבוננים אחד בשני ברגע שבזכרוני הקולקטיבי, למרות רעשי הרקע, מתאפיין בשקט מוחלט, ובתזמון מושלם של הסכמה, כל אחד מאיתנו ממשיך לעסוק בשלו, כאילו מוודאים אחד עם השני שאנחנו עדיין מבינים את חשיבות המשימה שעומדת בפנינו. "אנחנו לא חיים בשווייץ", אני חוזר על מילותיו של ניר בראשי, ומעבד אותן כמין בדיקת מציאות לכמה כל אופן החיים שלנו כאן אינו מובן מאליו.

ניר היה בחור מצוין. גם בנורמה המקובלת להקצין ולהאדיר תכונות חיוביות ואישיות של אדם לאחר מותו, ניר נתן תוקף ומשמעות לכל מה שאמרו עליו. גדולתו בכך שניתן להשתמש במלים בודדות כדי לתאר אותו. ניר יכול היה ליצוק תוכן לכל מילה שכזאת: אדם, חבר, בן, אח, לוחם. יכולתו לזקק את הערכים הבסיסיים והטהורים ביותר ולהביאם לידי ביטוי בדרך שהקנתה להם גוף ומשמעות, הסירה באחת את כל העמימות שאפפה אותם. אמונתו בצדקת הדרך היתה פועל יוצא של הבנת המשמעות הכוללת, וברוחו היווה מצפן ערכי לכל מי ששהה בסביבתו. זו מהותו של ניר וכזאת היא נצחית.

החיים לא מחכים

יום שני, 22 באפריל 2002, השעה 2:00 בצהריים. אני חושב על צירוף המספרים שמרכיבים את הנקודה הזאת בזמן, ונוכח לגלות שאני זוכר את כל הפרטים, וכמו בסרט וידאו, מריץ קדימה ואחורה: שטח קשה, מזג אוויר חם, קצב איטי שמשתנה בשבריר שנייה, ירי משמאל.

אני מריץ בראשי קדימה בחצי מהירות, כזו שמאפשרת לראות תמונה פה ושם. רצים מהר, מזהים את הכוח, מחבל משמאל - נשלט, דרור מושך ימינה, מזהים מחבל נוסף - פותחים באש. מריץ שוב קדימה, יש פצוע קשה, דרוש פינוי מוסק. מריץ קדימה שוב בחיפוש את הנקודה הספיציפית שבה הדברים השתנו - אני עומד בצד כשדרור ורם מבצעים ביניהם תחקיר בשטח.

איתי מתקשר לרם, שואל אותו אם הוא לבד, רם הולך הצידה ואני מבין אבל עדיין לא חושב על זה, דרור לא אומר כלום. אני עובר על הציוד שלי ומבחין בפרטים: מחסנית שנייה בנשק, הקנה חם, דם על המדים, לא שלי. רם חוזר, אומר את מה שלא רצינו לשמוע, נותן לזה תוקף, זה הכל.

פה אתה נמדד. החיים לא מחכים לאף אחד, ומה שבולט באירועים כאלה, זה שהם מכניסים אותך לפרופורציות ובתוך פסק הזמן הארעי הזה שנכפה עליך, אתה מזהה את ההזדמנות לחשוב על המשמעות ולהתרכז בעיקר ולא בטפל. האובדן, בעוצמות שונות, משחק תפקיד משמעותי בנתיב

החיים של כולנו, וניר, בחייו ובמותו פעל בכנות וביושרה והיה שלם עם עצמו. ברגע האמת הוא נדרש לאתגר ויכל לו. לא טריוויאלי בכלל, כמעט מיתי, והווייתו ליוותה אותי מאז בהמשך דרכי כלוחם, כקצין וכמפקד.

פעל בכנות וביושרה. ניר קריצ'מן (מימין) עם חברו רן

הקונפליקטים בלחימה אינסופיים והגבולות מיטשטשים בקלות. ניר הבין זאת היטב ויכולתו לכוון את פעולותיו והחלטותיו אל מול המצב בשטח, עוררו הערכה בקרב כל מי שלחם לצדו - מצד אחד הפגנת מקצועיות וחתיירה למגע אל מול אויב ומצד שני אנושיות וכבוד כלפי בלתי מעורבים. לא היתה לו נוסחת קסם, מלבד האמת והיושר הפנימי שלו, כמה פשוט, כמה מורכב. האמירה של ניר היא אוניברסלית ורלוונטית לכל תחומי החיים: תהיה בנאדם, תעזור למי שצריך, תהיה פרודוקטיבי, תתרום את חלקך, תשאף להיות רלוונטי, תשאף להתפתח, תהיה טוב. אל תהיה רע.

הקו שבין חיים למוות

ג'יימס ג'ונס פתח את ספרו "הקו האדום הדק" במלים: "הספר הזה מוקדש בשמחה למפעל ההירואי והאדיר ביותר של האנושות - המלחמה והלחימה. הלוואי שלא יחדלו לגרום לנו עונג, ריגושים וגירווי אדרנלין שאנו זקוקים להם ולהעניק לנו את הגיבורים, הנשיאים, המנהיגים, האנדרטאות והמוזיאונים שאנו מקימים לכבודם בשם השלום."

בקוראי שורות אלו, מבעד למעטה הציניות הכבד עולה בראשי שאלה מטרידה: כיום, כשהלחימה הפכה לכלי לגיטימי לקידום אג'נדות אישיות ופוליטיות, ואתה נוכח לגלות שערכי הליבה שעליהם גדלת, חונכת וחינכת, נתונים לפרשנות של בעלי תפקידים לתועלתם האישית; בצד תופעת הלוואי של איבוד התמימות, אתה שואל את עצמך האם יש מקום לפקפק בצדקת הדרך? האם שכחנו את המטרה האמיתית, או שפשוט נוח לנו רק לרצות את השלום, כי אנחנו לא ממש בטוחים מה נעשה כשיגיע?

תוך כדי קריאה, התמונה מתבהרת, ובמסר המוטמע בספר, בקורלציה לפרשנות האישית שלי, הקו האדום הוא הקו הדק שבין חיים ומוות, קו התפר העדין שבין עוצמת פועלו של האדם לבין שבריריותו ופגיעותו. הקו שבין שיקול הדעת לבין פזיזות הרסנית, בין נכון ופסול, בין עיקר ותפל, בין טוב ורע. ניר הוא הקו האדום שלי, מורשתו היא הקו האדום של כולנו.

היום, 9 שנים ושתי מלחמות אחרי, "חיי בתל-אביב, הסדרים רומנטיים...", ההבנה כי אין לנו ארץ אחרת וההגנה על החירות שלנו היא כורח המציאות כבר טבועה עמוק בתוכי. ובאופן בלתי מוסבר, הדיסוננס החברתי הזה אל מול החתיירה לרווח אישי והיטשטשות נורמות הנתינה והתרומה, מופר על-ידי טלפון מאבי, המעדכן אותי על נפילות של רקטות בשטחי המושב שלנו. כולם בסדר.

כששואלים אותי מדי פעם מדוע אני עדיין מרגיש צורך לקחת חלק בעשייה ולעסוק בלחימה, אני מוצא את עצמי אומר את המלים, כשם שאני חושב אותן בקולו של ניר: "אנחנו לא חיים בשוויץ."

רן הוא לוחם בשייטת, חברו ליחידה של רב-סמל ניר קריצ'מן ז"ל, שנפל בפעולה בכפר עסירה א-שימאלייה. הדברים נכתבו ליום השנה ה-9 למותו.

"כמו חלום רע שאי

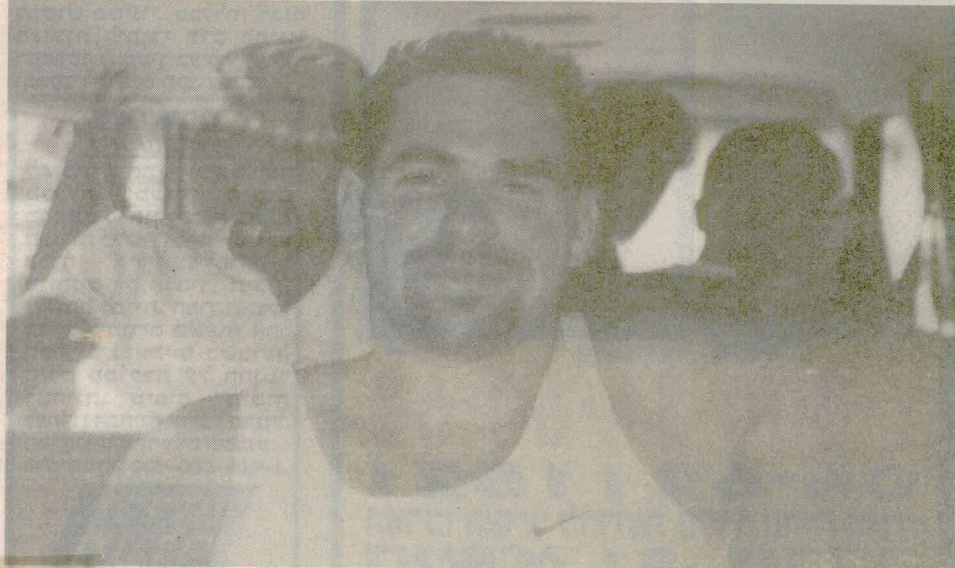
* ביום שבו נהרגו שלושה-עשר לוחמים בפעולת צה"ל בגנין, נפוצו שמועות לפיהן היו לוחמי השייטת מעורבים * הדס קריצ'מן: "בדיעבד זו היתה הכנה לנורא מכל, אבל אני לא חשבתי שזה יכול לקרות לי. כשהוא חזר, הרגשתי שקיבלתי אותו במתנה. באותו יום חגג פניאל יום הולדתו, ורן, אחיו הבכור של ניר, שב מטיול בדרום אמריקה. אני הרגשתי שזה היום המאושר בחיי. לא ידעתי שקיבלתי את ניר במתנה רק לעשרה ימים" *

מאת: שלומי לאופר

הזמן", מספרים הוריו. "לניר היו הרבה חברים, וכשהוא היה חבר הוא היה חבר אמיתי".
 איתי נאה, חבר ילדות של ניר, נזכר: "כילד הוא היה שונה ממה שהיה בסוף ימיו. הוא היה יותר שקט, אהב לקרוא ולחשוב לעומק. בתקופה הזו הוא היה יותר מופנם".
 "בשנתיים האחרונות בעיקר הוא נפתח אלינו מאוד", מספרת אמו, "והקשר בינינו היה חם. היינו יושבים שעות לדבר על כל נושא שבעולם. הוא לא שמר ממני סודות והיה מאוד פתוח".
 "מגיל צעיר היינו יוצאים יחד

להוריו כילד שובב. "כתמונות הוא תמיד היה אחר מכולם. מחייך, עושה פרצוף מצחיק... ילד שובב, עקשן", מספרת אמו הדס. "מגיל צעיר מאוד הוא נלחם על מה שהאמין בו, אף פעם לא ויתר, ותמיד ידע להאבק על הדברים חשובים".
 ניר למד בבית הספר "ארלוזורוב" והתבלט כילד חברותי במיוחד. "עוד בבית הספר היסודי נקלע חברו הטוב לתאונת דרכים, וניר הציל את חייו ולאחר מכן ישב עמו חודש שלם בבית החולים, טיפל בו, לימד אותו והעביר איתו את

מחר ימלאו שלושים יום לנפילתו של רס"ל ניר קריצ'מן ז"ל, בן חדרה שנהרג בפעולת השייטת בשטחים. החודש האחרון היה קשה מנשוא להוריו של ניר, הדס ופניאל קריצ'מן, לאחיו ולאחותו רן וסיון, לבני המשפחה ולחברים הרבים שעדיין ממאנים להנחם ומתקשים להתמודד עם האובדן. השבוע שוחחנו עם בנוסיון להרכיב תמונה ופרקי חיים של בחור צעיר, אהוב כל כך, שפניו היפות וכתפיו הרחבות אינן משות מזכרו של רבים.
 ניר קריצ'מן, יליד 1979, זכור

ניר קריצ'מן ז"ל

אפשר להתעורר ממנו"

מטיול בדרום אמריקה. אני הרגשתי שזה היום המאושר בחיי. לא ידעתי שקיבלתי את ניר במתנה רק לעשרה ימים".

בחדש האחרון הוצף הבית בחבריו של ניר שסיפרו לבני משפחתו עוד ועוד על ניר. "הם השפיעו על מה שכבר ידענו, אבל גילינו גם הרבה דברים שצעירים לא מספרים להוריהם בדרך כלל. ניר שמר על הכל כשקט, אבל

חברים שלו עד השעות הקטנות של הלילה וסיפרו לנו עליו, על חיים משותפים במשך ארבע וחצי שנים. גילינו עד כמה היה מקצוען והיה גאה במה שעשה", מספרים ההורים. "הבנו ממפקדיו שהשנה האחרונה היתה שנת הפריחה והשיא".

האבל בבית משפחת קריצ'מן עוד מורגש היטב, וחברים עדיין באים לנחם. בתחילת השבוע שלח להם אחד מחבריו של ניר ליחידה מכתב ארוך, מלא כאב ותסכול: "כמו חלום רע שאי אפשר להתעורר ממנו. כמו סרט עם סוף לא הגיוני שאי אפשר לשנות את העלילה וכשהמסך גולש, גולשת יחד איתו מועקה כה חזקה שהכאב הוא פיסטי וממשי, והכאב לא מרפה. הוא רק מתחזק ונאגר".

אביעד, חברו הטוב: "אני לא מעכל את זה. ניר היה כל כך דומיננטי בחיים של כולנו, וקשה לי לראות את החיים בלעדיו. בדמינוי כבר ראיתי אותו יוצאים לים עם המשפחות, וזה נראה לי הרבה יותר מודשי מאשר תכניות לשנה הבאה... פניאל: "ההתמודדות היא קשה. הנוכחות של האנשים בבית עד השעות הקטנות של הלילה מקלה על ההתמודדות, אבל אי אפשר לחשוב איך מתמודדים עם מותו. זה מסע שסוחבים לכל החיים, והוא רק נעשה יותר קשה".

הצהריים ויוצא לבלות כל הלילה עם החברים. הוא גם בילה הרבה עם החברים מהצוות. הם היו מחוברים אחד לשני". מי שהיו קצת פחות מחוברים הם ההורים. "הוא לא סיפר לי כלום. הוא פשוט לא רצה להדאיג אותי. גם כשהייתי שומעת בחדשות על מבצעים שקשורים בשייטת והייתי שואלת אותו, הוא היה מתמם", מספרת הדס ופניאל

* מפקד הצוות: "היינו קודם כל חברים. ניר היה לוחם מעולה, רציני מאוד בעבודה, והוא מאוד אהב את מה שעשה. תמיד עבד יותר מאחרים, וגם אחרי שכולם כבר שוחררו הביתה, נשאר בבסיס להשלים פרויקטים. הוא היה מאוד אחראי, ולכן סמכתי עליו במיוחד, ובכל פעם שהייתי צריך מישהו בדחיפות, התקשרתי תמיד אליו" *

מוסיף: "לי הוא סיפר קצת יותר, אבל רק כששאלתי אותו שאלות נקודתיות".

ביום השואה, היום בו נערכה פעולת צה"ל בגנין שגבתה את חייהם של שלושה-עשר לוחמים, נפוצו שמועות לפיהן היו לוחמי השייטת מעורבים. "קיבלתי טלפונים מכל הארץ", נזכרת הדס. "בדיעבד זו היתה הכנה לנורא מכל, אבל אני לא חשבתי שזה יכול לקרות לי. כשהוא חזר, הרגשתי שקיבלתי אותו במתנה. באותו יום חגג פניאל יום הולדתו, ורן, אחיו הבכור של ניר, שב

לטיולים, לצעדות ולמסעות ברחבי הארץ, וגם בשנים האחרונות יצאנו יחד לטיולי ג'יפים", אומר אביו.
 בוגר המגמה הריאלית-פיסיקלית ב"תיכון חדרה", העביר את מרבית זמנו עם החברים והתבלט לא רק ביופיו ובשריריו המפותחים, אלא גם בכושר מנהיגות. "בתיכון הוא תמיד התווכח עם המורים, עמד על שלו וחיפש את הצדק", נזכרת הדס ופניאל מתקן: "הם התווכחו איתו".

נילו זיידמן, חברו מהתיכון: "ניר היה טיפוס שתמיד מבחינים בו בין ההמון. היה לו אכפת מכולם, והוא תמיד עשה הכל כשביד החברים שלו". אחד מחבריו הקרובים ביותר היה אביעד מונצ'יק שמספר: "היינו מחוברים אחד לשני כל הזמן, והוא תמיד היה בסדר עם כולם. לא כעס, לא שמר טינה ולקח הכל בקלות".

כבר בתקופת התיכון עסק ניר רבות בהכנה לצבא. הוא התאמן השתתף בגיבוש גדנ"ע צלילה והשקיע בפיתוח הגוף. "היה לו חשוב להיות בכושר", מספר פניאל, "והוא אפילו זכה במקום הראשון בתחרות הרמת משקולות". ניר התגייס תחילה לקורס טיס, ומאוחר יותר עבר לשייטת, עליה חלם מילדות. מפקד הצוות שלו מספר על הקשר האישי שנוצר ביחידה: "היינו קודם כל חברים. ניר היה לוחם מעולה, רציני מאוד בעבודה, והוא מאוד אהב את מה שעשה. הוא תמיד עבד יותר מאחרים. גם אחרי שכולם כבר שוחררו הביתה, הוא נשאר בבסיס להשלים פרויקטים. הוא היה מאוד אחראי, ולכן סמכתי עליו במיוחד, ובכל פעם שהייתי צריך מישהו בדחיפות, התקשרתי תמיד אליו".

ניר אמנם הגדיל ראש בצבא, אך כששב הביתה התנתק לחלוטין. "לניר היתה היכולת להתנתק", אומר פניאל, "אפילו באפטרס" הוא היה ישן כמה שעות אחר

בכלתי שנייר

בטקס סיום קורס לשייטת השתלשל ניר קריצ'מן באומגה מגובה חמש קומות עד המים • "דאגתי שמא יקרה לו משהו, ואמרתי לו: 'ניר, אני פוחדת', וניר חיך אליי ואמר: 'סבתא, זה קטן עליי'" • הוא היה חסון ושרירי • חבריו אמרו שהוא "עשוי מברזל" • השבוע, נהרג במצוד אחר מבוקשים בכפר עסירה א-שמליה

מירית אזרחי

צילומים: אליעד שניידר

המתנה לסבא

סבתא, ורדה, יוצאת ארגון האצ"ל, וסבא, יעקב, יוצא ההגנה, אהבו בלב ובנפש את הנכד. "לחמתי בכל מלחמות ישראלי. לא חלמתי שבניי יילחמו. משהו השתבש בדרך. שנכד ייהרג לפני סבא? את זה אני לא יכול לקבל", אומר בכאב סבא יעקב.

מה אפיין את ניר?

"החיוך שלו. לא אשכח את החיוך של ניר עד אחרית ימי. איזה חמימות נתן לנו, לא ייתכן שיבוא לחופשת סוף שבוע בלי לבקר אותנו. אף פעם לא סיפר על מה שהוא עושה בצבא. אמרתי לו, 'ניר, אני יודע לשמור על סודות בקנאות', אבל הוא בשלו. רק אחרי שפורסמו הפעולות שהשתתף בהן, ידענו שגם ניר שלנו היה בין הלוחמים".

בין הסבא לנכד שררה מערכת יחסים קרובה וחברית. גם החברים לנשק וזוכרים כיצד דיבר ניר בחום ובגאווה על סבא. "הייתי ממקימי בית הפלמ"ח ברמת אביב", נזכר הסבא ברמ"ח עות. "באחד הימים החלטנו, ניר ואני, לארגן ביקור של צוות הקומנדו שלו בבית הפלמ"ח. התכוננתי לקראת המאורע, והייתי כנתי הכל. ניר וחבריו הגיעו לבית הפלמ"ח באוטובוס. ביקרתי שתי שיתחתו להם במיוחד את המקום, ואפילו הבאתי להם את מפקד השייטת הראשון בצבא. זאת הייתה חוויה בלתי נשכחת. ניר היה מאושר".

לא שבז

בבית מתאספים חבריו של ניר מהשייטת. בעיניים אדומות מבכי הם נזכרים איך בשנה שעברה נסעו עם ניר לארץ צות הברית במסגרת הצבא, ולא שוכחים כיצד ניר חיפש מתנות לכל אחד מבני משפחתו. "יום אחד ראינו אותו מחזיק ערכה מוזהר. שאלנו אותו 'מה זה', והוא אמר 'זאת ערכה של פטישם, בשביל סבא שלי'. כזה היה ניר. דואג לכל אחד".

"היינו ביחד ארבע שנים, מיום הגיוס ועד יום מותו". מספר חבר מהשייטת. "יותר מכל אני זוכר את חוש ההומור של ניר. את הציניות. גם כשכולם נראו 'שבזים', ניר היה מגיע ונותן את הברחה שלו".

"היו לו ידי זהב של אומן, והוא בנה דברים מעץ ומברזל. את כל החרר שלו הוא בנה", מחייך חבר נוסף לנשק. "אני לא אשכח איך פעם עשינו ניקיון של החוף, ופתאום ראינו את ניר מרים קרש ענק ורקוב. צחקתי ושאלתי אותו 'קריצ'מן, בשביל מה אתה צריך את הקרש הזה?', והוא השיב: 'אני לוקח, ואתה עוד תראה בשביל מה'. כעבור שבוע באתי אליו הבית, תה, ולא האמנתי למראה עיניי. ניר הפך את הקרש לכוננית דיסקים מעוצבת להפליא".

חבר מהצבא מוסיף: "לחבר שלו היה טרקטורון, ששניהם שיפצו אותו ביחד. בשנה שעברה ניר נסע בטרקטורון ליד תחנת הכוח, ועבר תאונה. הטרקטורון התעקם לגמרי, ולניר לא קרה כלום. זה היה נס. גם עכשיו, בפעולה, ראינו איך שהוא נפצע קשה, ועדיין סירבנו להאמין שמהו רע יקרה לו. חיכינו שוב לנס".

ניר היה ממונה על פרויקט חשוב בצה"ל. הוא עמד להשיג תחרר, אבל חבריו מגלים שהיו לו תוכניות אחרות. "שעה אחת בלבד לפני פציעתו הטראגית, אמר לנו שהוא מתכנן לצאת לחופשה ללא תשלום, ואחריה לחזור לשרת בקבע, כדי להשלים את הטיפול בפרויקט. אף אחד אחר חוץ ממנו לא

מטופל בשטח, וכעבור דקות ספורות מפונה במסוק לבית החולים "שיבא" בתל השומר. פציעתו אנושה. באותה עת, בן דודו של ניר נמצא בתל השומר. הוא מגיע לבקר חבר פצוע. הוא יושב עם חבריו ומספר להם בגאווה על ניר. את השיחה הקולחת קוטע רעש מסוק נוחת. 'תראו, מי' שהו נפצע', הוא אומר בדאגה לחבריו, ולא יודע שכן דודו היקר שוכב פצוע במסוק, נאבק על חייו.

חרדה. יום שני אחר הצהריים. דודתו של ניר נסערת. לבה מנבא לה רעות. "בעלי הטיע אותי להשתלמות, נכנסתי לכי"ת, ולא יכולתי לשבת. הסתובבתי חסרת מנוחה, ואמרתי לאנשים: 'אתם יודעים שהחיליים שלנו נלחמים עכשיו בשור' מרון'. לפתע הסתובבתי, וראיתי מולי את בעלי. הוא אמר לי 'נירוש', ואני כבר הבנתי הכל. ניר היה טוב, ואלוהים לוקח אליו את הטובים".

לאחר שנקבע מותו של ניר מגיע קצין העיר חדרה למשיח פחת קריצ'מן, ובפיו בשורת איוב. הבית ברחוב ניל"י מתעטף בגרון. משפחה שלמה ומאושרת הופכת למשפחה שכולה לבית האבלים מגיעים הרופא והחובש, שטיפלו בניר בשטח. הם מספרים למשפחה את כל מה שעבר על יקירם בדקות האחרונות לחייו. לבית נכנסת שבורה וכואבת תמר יחזקאלי (19), חברתו של ניר. היא יושבת בחדרו, על מיטתו, ובוכה. הבשורה המרה עוברת בחדרה מפה לאוזן. בשעות הערב, עוד בטרם יצאה הודעה בתקשורת, נוהרים לבית קריצ'מן בני משפחה וחברים רבים.

גאון בפיזיקה

ניר (23), נולד וגדל בחדרה, הבן האמצעי של פניאל, עצי מאי, והדס, מורה לספרות בתיכון "נעמת" בחדרה, אח לרן (25), חייל במילואים ביחידה מוכשרת, וסיוון (18). הוא למד בבית הספר הממלכתי "ארלוזורוב", ובהמשך ב"תיכון חדרה" במגמה ריאליט פיזיקלית. חבריו מספרים שהיה "גאון בפיזיקה", והמקצועות הריאליים היו לו "כשפת אם".

ניר עמל על כושר גופני ופיתוח הגוף. "הוא היה שרירי וחזק, בכל ענפי הספורט, ואפילו זכה במקום ראשון בתחרות אזורית להרמת משקולות. כמה שהוא היה חזק – ככה הוא היה עדין. בחיים לא ראיתי אותו מרים יד על משהו", מספר בעיניים אדומות אחיו, רן.

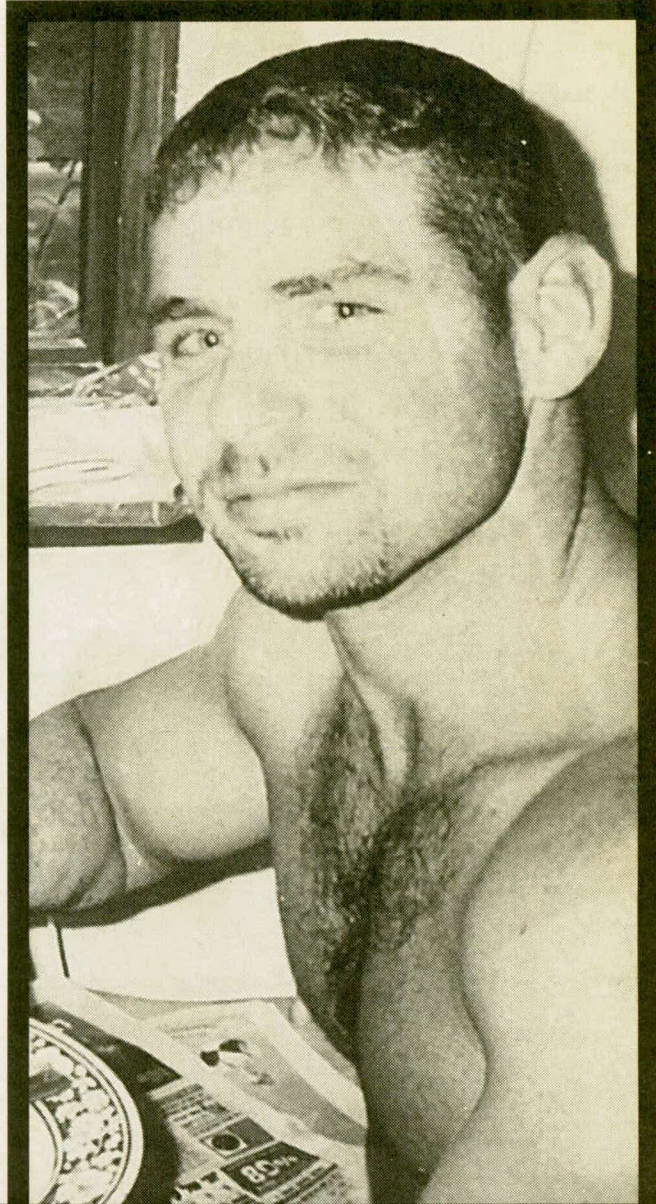
בשנת '98 התגייס לצה"ל, ושירת בקומנדו הימי. הוא השתתף בפעולות מיוחדות, ביניהן ההשתלטות על הספינה 'קא' רין איי' בים סוף. בעוד שלושה חודשים אמור היה להשתחרר מצה"ל, לאחר שירות קבע שנמשך שנה.

יום שלישי, שעות אחדות לפני הלוויה, בית משפחת קריצ'מן הומה בבני משפחה וחברים, הבאים לנחם ולהתנחם. "ניר התגייס עם הרבה מוטיבציה לצבא", מספרת בעצב הסבתא, ורדה קריצ'מן. "בטקס הסיום שלו הגענו עם כל המשפחה. ניר וחבריו ירדו באומגה מגובה חמש קומות על המים. ניר גלש עם מדים לבנים ישר למים. היה כל כך יפה. דאגתי שמא יקרה לו משהו, ואמרתי לו: 'ניר, אני פוחדת', וניר חיך אלי ואמר: 'סבתא, זה קטן עליי'".

גם דודתו של ניר זוכרת את טקס הסיום. עיניה מצטטעות בדמעות: "ניר היה יפה וגאה עם המדים הלבנים. כולם שמחו, אבל אני בכיתי. בכיתי בגלל שפחדתי שיקרה לו משהו רע. כל הזמן פחדתי".

יום שני פשטה השמועה בחדרה: ניר קריצ'מן, לוחם השייטת, בן למשפחה ותיקה בחדרה, נהרג במצוד אחר מבוקשי חמאס בכפר עסירה א-שמליה. למחרת התנוססו תווי פניו המרשימים על שערי העיתונים. ועדיין בקושי אפשר היה לתפוס. "ניר היה עשוי מברזל. תמיד אמרנו שלא יכול להיות, שיקרה לו משהו. קראנו לו 'בלתי-שביר'", סיפר חבר ליחידה.

יום שני בצהריים. לוחמי השייטת עורכים טריקות בשטח ליד שכם. ארבעה פלשתינאים, בהם שני מבוקשים, מפתיעים אותם במכת אש. מתפתח קרב יריות. רב סמל ניר קריצ'מן, לוחם ביחידת הקומנדו הימי, נורה בראשו. במקביל, חיילי הכוח משיבים בירי, ומצליחים לחסל את המבוקשים. ניר

ניר קריצ'מן ז"ל. ידי אהב • צילום ופרודוקציה

**בן דודו של ניר היה ביום שני בתל
השומר לבקר חבר פצוע. הוא ישב עם
חבריו וסיפר להם בגאווה על ניר. את
השיחה קטע רעש מסוק נוחת. "תראו,
מישהו נפצע", הוא אומר בדאגה
לחבריו, ולא יודע שבן דודו שוכב
פצוע במסוק, ואבק על חיו**

**הסבא, יעקב: "לחמתי בכל מלחמות
ישראל. לא חלמתי שבניי ילחמו. משהו
השתבש בדרך. שוכד י"הרג לפני
סבא? את זה אני לא יכול לקבל"**

**האח, רן: "הוא היה שרירי וחזק, בכל
ענפי הספורט, ואפילו זכה במקום
ראשון בתחרות אזורית להרמת
משקולות. כמה שהוא היה חזק - ככה
הוא היה עדין. בחיים לא ראיתי אותו
מרים יד על מישהו"**

נוכחות עצומה, הוא היה כל כך יפה וגדול, ועם זאת, כל כך עדין ומנומס. הוא ענה על תפילותיה של כל אס. מאר אהבנו אותו והערצנו אותו. לא פעם באמצע החופש הוא הוקפץ לצבא, ותמיד קיבלנו את זה. הוא היה לוחם ואדם אגדי".

ניר הובא למנוחות ביום שלישי אחר הצהריים, בחלקה הצבאית בבית העלמין בחררה. אלפים ליוו אותו ברכיב האחרון, בהם אלוף פיקוד מרכז, מפקד חיל הים, מפקד השייטת, וחברים לנשק. אף אישיות ממלכתית לא הגיעה.

תכנן לחזור ליחידה".

האחים רן וניר היו קרובים מאד זה לזה. "כל הזיכרונות שלי מהילדות מלאים בניר. אי אפשר לתאר זיכרונות חרשים שייווצרו בלעדיו. תמיד היה מלא חיים ומוקף בחברים. עכ" שיו רואים כמה אנשים בוכים עליו", אומר רן, ופורץ בבכי מר.

"לניר היה חבר קרוב מילדות ועד היום. כשהיו בני 8 נפצע החבר בתאונת דרכים, וניר אימץ אותו. כבר אז ידע שהערך החשוב מכל זה לעזור לחברים. הוא לא אז ממנו, ביקר אותו בבית החולים והביא לו שיעורים. ניר נקשר למשפחתו, והפך שם לבן בית", סיפר רן.

"ניר ואני היינו חברים טובים", המשיך האח, "הכל תכננו ביחד. תמיד ידעתי שהוא יצליח בכל מה שיעשה. הלכנו ביחד לפאבים, לקניון, ותמיד הרגשתי בטוח לידו. אף פעם לא דיברנו על אפשרות שמישהו ייפצע. לא חשבנו שזה יקרה לנו, אבל הנה זה קרה".

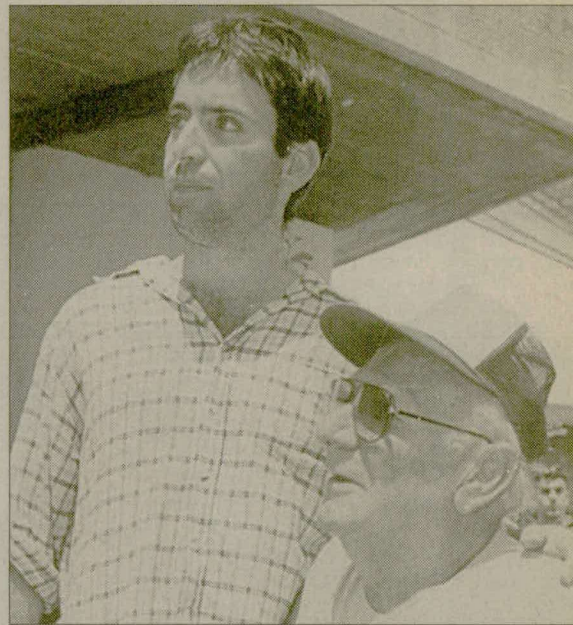
החברה מתחננת

החברה של ניר, תמר יחזקאלי, ספונה בחררו, שוכבת חסרת אוזניים על מיטתו: "בבקשה, בבקשה, תגידו לי שזה לא נכון", היא מתחננת. מסביבה חברותיה הקרובות מקורס הק" צינות בו היא משתתפת, אחותה, מירי, ואמה, חרווה יחזקאלי, מנסות ללא הצלחה לנחם.

"תמר אינה מסוגלת לדבר. קשה לה לעכל את מותו של ניר", אומרת חרווה בכאב, "אני זוכרת איך לפני שבועיים נפוצה שמועה שהיילי שייטת נהרגו בשטחים. מאוד פחדתי שקרה משהו לניר, וכמה הוקל לנו כשהתברר שזו רק שמוע" עה".

אבל עכשיו זה אמיתי, וחרווה משחזרת בבכי מר את הש" תלשלות האירועים. "ביום שני בשעה 16:00 נודע לי שניר נהרג. תמר נמצאת בקורס קצינות, אותו היא מסיימת ביום חמישי הזה. מיד התקשרתי לבעלי, והוא נסע מיד אליה לב" סיס. הוא סיפר למפקד הקורס שלה על האסון, והמפקד קרא לתמר. תמר יצאה עם חיוך גדול ואמרה: 'אבא, מה קורה', ואבי, בעלי, אמר לה: 'ניר נהרג'. תמר סירבה להאמין ואמרה: 'זה לא יכול להיות'. אבי הביא אותה לבית הוריו של ניר, ומאז היא בחררו.

תמר לא מסוגלת לדבר על ניר בלשון עבר. גם אנחנו מת" קשים להאמין שהוא נעלם. זה רע ועצוב ומתסכל. כל כך נה" ניתי לראות את החברות היפה בין תמר וניר. לניר היתה

הסבא יעקב והא רן. "קשר מיוחד"

תמר יחזקאלי. "תגידו שזה לא נכון"

לזכרו של ניי קייצ'אן ע
עלמם שייט 13 שניטע עיז שכס

ואם ינסה היום אדם זר לא מכאן

לעמוד על טיבו

כיצד אספר לו איך זה אוכל

לנסות לתאר את דמותו?

כיצד מתארים חיים במילים

והילוכו איך עליו אספר?

ואולי לא אזכור את כל הדברים

שעליהם כה אהב לדבר?

ואם ינסה אדם זר שלא הכיר

לבדוק איך חלפו השנים

כיצד הוא יבין איך מנער ביישן הפך הוא לגבר מרשים?

ואיך אז אסביר את כל הבדיחות, אלה שצבר כל חייו

ואיך אתאר את כל האהבות, והברק שקורן מעיניו?

כיצד יתואר הצחוק הרועם ומחיאית הכף בסופו

ומה אספר על תוי פניו הנאים והקמט בזוית עיניו ומצחו?

אך לא אדע לספר, לו גם אוכל, על גבורה וקרבות שבהן לחם

שכן אין לי זכרון גם לא אחד עליו מהלך בנהרות של אש ודם

ואם ישאלני מה היה בעיני על כך רק אדע לספר

בעיני הוא היה הגדול מכולם

בעיני היה הוא חבר.

כתב: טלבי יאקובוביץ

חבר של ניי ע

אמן כותב.

מסע הקיץ / צפריר יהושע

שוב יצאנו, הורתי, אל מסע הקיץ
ואשפותינו מלאות, לדרך- אין- אחרת
ולבב כולנו, אמא, חומת מגן וחיץ
סוכת - שלום וישע מול אימה נסערת

הן ידעת, אמא, לא איש דברים אנוכי
ולספר היטיבו זאת ממני האחים
הסיפור שעבורך נצרת בתוכי
ניקרע בעת זינקנו מול אש התותחים.

כשרעי ישובו, יסיחו לך בדמי
על בנך אשר יצא למסע בקיץ
ובחקי-כותנתו הוא רץ אל- מול קליעים-
לבל יעברו ספר, אמא, שם בבית.

פקוחות עינינו, אמא, רוגעות כמו שמיים
בשוך חשרת- סופה ורעם הברקים
אני ואדמתי כרתנו ברית-אין-חיץ
עדים לשבועתי- תלי עפר שותקים.

שבנה של מיכל ארזי מחר-
רה, טירן ז"ל, נהרג לפני
ארבע שנים במבצע "חומת
מגן" בג'נין, הגיעה הרס
קריצ'מן, גם כן תושבת חר-
רה, שהיתה בעבר מורתו,
לנחם את מיכל. בנה של
הרס, ניר, לוחם שייטת, השתתף בפעולת
חילוץ 13 הגופות של טירן וחבריו. שבועיים
אחרי זה, הרס קיבלה את אותה בשורת איוב:
בנה, ניר, נהרג בפעולה מבצעית. הפעם מ-
כל היא זו שהגיעה לנחם את הרס. שני הב-
נים, טירן וניר, קבורים זה לצד זה בכית העי-
למין בחדרה.

הרס קריצ'מן ומיכל ארזי, שתי אמהות שכו-
לות שגורלן נקשר בקשר רם, ציינו השבוע
ארבע שנים למות יקיריהן.

"אי אפשר לקבל"

תשעה באפריל 2002, שיאה של אינתי-
פאדת אל אקצה. בפריצה מיוחדת של מבוק
החדשות, מפורסם שכוחותינו ספגו אבירות
במהלך קרב בג'נין במסגרת מבצע "חומת
מגן". מספר שעות לאחר מכן מתבררים מ-
מדי הקטל. 13 חיילים מאותה הפלוגה נהר-
גו במהלך הקרב מאש מחבלים. טירן ארזי
(33) מחדרה היה זה שנכנס ראשון לבית כמ-
חנה הפליטים בג'נין ואחריו חבריו לפלוגה.
הוא גם זה שנהרג ראשון. ולאחריו, בזה אחר
זה, נהרגו חבריו.

זמן קצר לאחר מכן הגיעו לוחמי השיי-
טת, וביניהם ניר קריצ'מן, לחלץ את 13 הגו-
פות מהמבנה ההרוס. תחת אש תופת חילצו
ניר וחבריו את גופותיהם של טירן וחבריו.
פרסום שמות ההרוגים מתעכב, ובינ-
תיים, רוחשות בארץ שמועות שההרוגים
בג'נין הם לוחמי שייטת. באותו הזמן, הטל-
פון בבית משפחת קריצ'מן בחדרה לא מפ-
סיק לצלצל. "כל העולם התקשר אלינו",
משחזרת השבוע הרס, אמו של ניר. "לבסוף,
התברר, שההרוגים אינם מהשייטת. גם ניר
התקשר הביתה והודיע שהוא בסדר. נשמת

צילום: הפרומוקציה: נמרוד גליקמן

טירן ארזי ז"ל. "סמל העדינות"

לרווחה, אבל אז שמעתי שתלמיד שלי לש-
עבר, טירן ארזי, שלימדתי אותו ספרות
בבית הספר התיכון 'עמל', נפל בקרב".

מיכל ארזי, טיעת בבית הספר לחינוך
מיוחד "גלים" בחדרה, התהלכה באותו היום
עם תחושה כבדה שמהו קרה לבנה, טירן,
שנקרא בצו 8 למילואים. השמועה על מותו
של טירן כבר התפשטה בכל העיר. לאחר
כמה שעות בנה, גולן, הגיע לבית הספר, וסי-
פר לאמו שהנורא מכל קרה: טירן נפל בקרב.
"בכיתי, צעקתי והרבצתי לעצמי", משחזרת
מיכל את הרגע הקשה מנשוא. "אפשר לקבל
הכל בחיים, אבל אי אפשר לקבל את זה שהר-
רה קובר את בנו", היא נאנחת.

בין המגיעים לנחם בשבעה את משפחת
ארזי היתה הרס קריצ'מן. הרס: "מאוד כאב לי
לשמוע על מותו של טירן. אני זוכרת אותו
כילד טוב, שקט ורציני. זה היה אסון נוראי".
"אני זוכרת שהרס הגיעה אלינו בשבעה",
משחזרת אמו של טירן. "הכרתי אותה כמור-
תו של טירן. ידעתי גם שהבן שלה, ניר, הש-
תתף בכוח החילוץ שהוציא את גופותיהם
של טירן וחבריו מג'נין".

"לא האמנתי שיקרה משהו"

אלא שכאן לא הסתיים הסיפור הטרגי.
שבועיים אחרי מותו של טירן, מבצע "חומת

צילום: הפרומוקציה: נמרוד גליקמן

ניר קריצ'מן ז"ל. "מינא את החיים בשמחה"

מגן" המשיר, ורב סמל ניר קריצ'מן יצא למ-
בצע לתפיסת מבוקשי המאס ליד שכם.

ביום שני, בשעה 15:00 בצהריים, נשמע
צלצול בפעמון הדלת בבית משפחת
קריצ'מן בחדרה. מעבר לדלת עמדו חיילי
קצין העיר, ובפיהם בשורת איוב: ניר נהרג
בקרב. "זו הבשורה הקשה מכל. לא האמנתי
שיקרה משהו לניר", מתייפחת הרס.

הפעם, היתה זו מיכל ארזי, אמו של טירן
ז"ל, שהגיעה לנחם את הרס קריצ'מן. "המפ-
גש שלי עם מיכל היה המפגש האמיתי הרא-
שון שלי עם אם שכולה, לאחר האסון שעב-
רתי", אומרת הרס. "מיכל הגיעה אליי בשב-
עה וזה היה מרגש מאוד. הרי רק שבועיים
לפני אני ניחמתי אותה על מות בנה. התחב-
קנו וכאבנו ביחד. המפגש היה טעון בהרבה
מאוד רגשות".

"מי היה מאמין, שכעבור שבועיים, אני
אחזיר ביקור ניהומים לאמא של ניר?", אומר
רת ככאב מיכל.

טירן ארזי וניר קריצ'מן הובאו למנוחת
עולמים בבית העלמין הצבאי בחדרה, בהפ-
רש של שבועיים בלבד. השניים נקברו זה
לצד זה. "מאז האסונות שקרו לשתי המשפ-
חות, אנחנו נפגשים ליד קברי הבנים", אומר
רת הרס. "כשאני עולה לקברו של ניר, אני
מבקרת גם את טירן".

הרס קריצ'מן [מימין] ומיכל ארזי. "מי היה מאמין?"

"החיים נעצרו"

ביום שלישי השבוע צוין יום מותו של
טירן ארזי ז"ל. טירן נולד וגדל בחדרה, הבן
השני מבין חמשת ילדיהם של מיכל ויוסף
ארזי. הוא למד בבית הספר "קפלן" ובתיכון
למד ב"עמל".

בצבא, טירן התנדב לצנחנים, ולאחר
השירות הצבאי הוא הכיר את איילת. האהבה
בין השניים ניצתה, והם נישאו ונולדו להם
שני ילדים: מור (14) ורון (8).

"אי אפשר היה שלא לאהוב את טירן", מס-
פרת מיכל. "הוא היה סמל העדינות. הוא הוא
היה בן למופת ואבא למופת. הוא אהב לצלול
ואהב לירות במטווח, כך עד שחיינו נקטעו".

ארבע שנים אחרי, ומשפחת ארזי מתקשה
לאסוף את השברים. "מאותו רגע, החיים
שלנו נעצרו", אומרת מיכל ככאב. "אני לא
באמת חיה. רק נושמת. אני לא יוצאת לאי-
רועים ונגמרה לי שמחת החיים. אני ישנה
עם הכאב וקמה עם הכאב. אני חושבת כל
הזמן מה היה קורה אם טירן היה איתנו כאן.
אני חולמת עליו הרבה בלילות".

בכל יום שיש עולים מיכל ויוסף ארזי
לקבר של טירן. לפעמים האחים של טירן
מצטרפים אליהם.

"אנחנו מדליקים נר נשמה ומניחים זר
פרחים על הקבר. אני יושבת ומדברת עם

Sargeant Major Nir Krichman

Nir was born on the 29th of the month of Iyar, May 26, 1979 in Hadera. He was the son of Hadas and Paniel, brother of Ran and Sivan.

Nir spent his childhood years surrounded by family and friends, often at the beach or hiking outdoors. When Nir was nine years old his friend Yuval was in a car accident, and Nir did not leave his side for a moment. That was the kind of boy Nir was.

He graduated from Hadera High School, where he majored in Physics. In high school he prepared himself physically for his military service, hoping to be accepted to an elite combat unit.

After training, he turned to the elite Navel Commando unit, where he served as a warrior for four years and three months. When he was killed he was only three months away from the end of his term of military service. On the second day of Operation Defensive Shield, Nir was patrolling in an area outside Nablus. He was shot in the head at close range by a group of terrorists.

Nir was twenty three years old when he died. He was buried in the military cemetery in Hadera, leaving his father, mother, brother, sister and many friends with the anguish of his loss.

Nir's friends and family have done much to conserve his memory, including several teen education programs, an annual sailing event in his name, and a website in his memory. The following letter was written by one of his friends:

"And if a stranger, not from here, shall ask about Nir, , how will I find the words, to describe his character? How does one describe a life using solely words? How can I explain him leaving? For I might not recall all of the things he loved so much to talk of... And if a stranger, who didn't know him, tries to understand the years that passed, how will he see that from a shy boy Nir became an impressive young man? And how can I explain the countless jokes, those which he accumulated throughout his life, and how shall I describe all of his loves, and the light that shines from his eyes? How will his loud laughter be depicted, with the clap of his hand that always followed? And what shall I tell of his handsome face, and the wrinkles in the corners of his eyes and his forehead? I don't know enough to tell about his bravery in combat, since I had never seen him in battle. I can only describe what he was in my eyes. That is the only thing I can tell. To me he was the greatest one of all. To me, he was a friend."

May Nir's memory be with us always.

לוחמי השייטת סביב קברו של קריצ'מן. רצה לתת למדינה את המקסימום (צילום: אלעד גרשגורן)

ראיתי אותך נלחם כאריה

לוחם השייטת רס"ל ניר קריצ'מן (22), שנהרג בקרב מול מבוקשים, הובא אתמול למנוחת עולמים • בקול שבור אמר הסבא שלו: לא ייאמן שאני, סבא יעקב – עומד לפניך בסוף דרכך

גיעה במרצחים בלבד. ניר, בזכות הלחימה שלך ושל חבריך, לוחמי שייטת 13 – מנעת בגופך את הפיגוע הבא. לחמת כגיבור, נפלת כגיבור.

מפקד הצוות של ניר סיפר: „ראיתי אותך נלחם כאריה, והייתי כה גאה“. חברו של ניר לצוות, אמר: „איך יכול להיות שלקחו את החזק מכולם. רק אתמול אמרת, 'תגידו, מה אתם רואגים, תסמכו עלי, אצלי הכול מתור כנו'“.

ואחיו הגדול של ניר מירד בככי: „היית הגיבור שלי, של כולנו. לא נראה אותך יותר. אין, אין ניר“.

סביב קברו הטרי בחלקה הצבאית בבית העל-מין בחררה: היו שם לוחמים במדים צהרונים, בני משפחה וחברים, מפקד חיל הים, מפקד השייטת ואלוף פיקוד מרכז.

ניר נטמן באדמה לקול בכיים וזעקתם של אמו, אביו, אחיו ואחותו. מפקד השייטת ספר לו, וסיפר כי כשהתגייס כתב ניר בתיקו האישי כי כחייל היה רוצה לתת מעצמו את המקסימום לצבא ולמדינה.

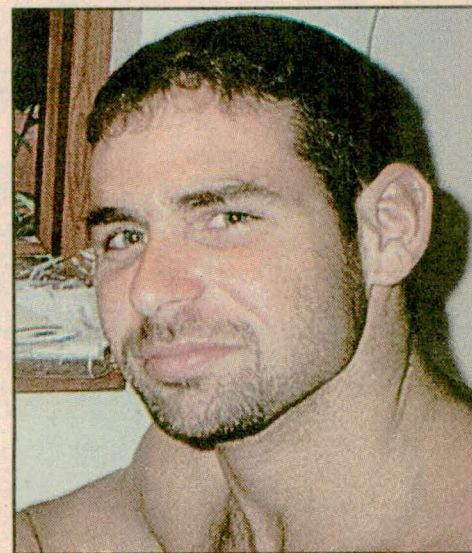
„כלוחם דבקת במשימה, ולמרות שעמדת בפני שיחרור התנדבת עם חבריך להישאר ולהמשיך בלחימה. רק עכשיו חזרנו מלחימה בג'נין תוך שמירה על אמות מוסר גבוהות ופ“

מאת ערן נבון,

כתב „ידיעות אחרונות“

הסבא של ניר קריצ'מן, לוחם השייטת שנהרג שלשום בפעולת צה"ל ליד שבם, התקשה אתמול להיפרד מנכדו האהוב. בקול שבור מבכי, כשהוא מביט על קברו, אמר: „לא ייאמן שאני, סבא יעקב, עומד לפניך בסוף דרכך. קשה לעכל ששובשו דרכי עולם, והלכת מאיתנו בידי אויב שפל. לעולם אחיה הסבא הגאה של ניר חביבנו“.

אלפים ליוו אתמול את רס"ל קריצ'מן (22) ו"ל בדרכו האחרונה והצטופפו במעגל גדול

ניר קריצמן. תכנן לחזור
ליחידה לשירות קבע
● צילום רפרודוקציה

**בן דודו של ניר היה ביום שני בתל
השומר לבקר חבר פצוע. הוא ישב עם
חבריו וסיפר להם בגאווה על ניר. את
השיחה קטע רעש מסוק נוחת. "תראו,
מישהו נפצע", הוא אומר בדאגה
לחבריו, ולא יודע שבן דודו שוכב
פצוע במסוק, ואבק על חייו**

**הסבא, יעקב: "לחמתי בכל מלחמות
ישראל. לא חלמתי שבניי ילחמו. משהו
השתבש בדרך. שוכד "הרג לפני
סבא? את זה אני לא יכול לקבל"**

**האח, רן: "הוא היה שרירי וחזק, בכל
ענפי הספורט, ואפילו זכה במקום
ראשון בתחרות אזורית להרמת
משקולות. כמה שהוא היה חזק - ככה
הוא היה עדין. בחיים לא ראיתי אותו
מרים יד על מישהו"**

נוכחות עצומה, הוא היה כל כך יפה וגדול, ועם זאת, כל כך עדין ומנומס. הוא ענה על תפילותיה של כל א.מ. מאד אהבנו אותו והערצנו אותו. לא פעם באמצע החופש הוא הוקפץ לצבא, ותמיד קיבלנו את זה. הוא היה לוחם ואדם אגדי".

ניר הובא למנוחות ביום שלישי אחר הצהריים, בחלקה הצבאית בבית העלמין בחררה. אלפים ליוו אותו בדרכו האחרון, בהם אלוף פיקוד מרכז, מפקד חיל הים, מפקד השייטת, וחברים לנשק. אף אישיות ממלכתית לא הגיעה.

תכנן לחזור ליחידה".

האחים רן וניר היו קרובים מאד זה לזה. "כל הזיכרונות שלי מהילדות מלאים בניר. אי אפשר לתאר זיכרונות חדשים שייווצרו בלעדיו. תמיד היה מלא חיים ומוקף בחברים. עכ"ש רואים כמה אנשים בוכים עליו", אומר רן, ופורץ בבכי מר.

"לניר היה חבר קרוב מילדות ועד היום. כשהיו בני 8 נפצע החבר בתאונת דרכים, וניר אימץ אותו. כבר אז ידע שהערך החשוב מכל זה לעזור לחברים. הוא לא זז ממנו, ביקר אותו בבית החולים והביא לו שיעורים. ניר נקשר למשפחתו, והפך שם לבן בית", סיפר רן.

"ניר ואני היינו חברים טובים", המשיך האח, "הכל תכננו ביחד. תמיד ידעתי שהוא יצליח בכל מה שיעשה. הלכנו ביחד לפאבים, לקניון, ותמיד הרגשתי בטוח לידו. אף פעם לא דיי ברנו על אפשרות שמישהו יפצע. לא חשבנו שזה יקרה לנו, אבל הנה זה קרה".

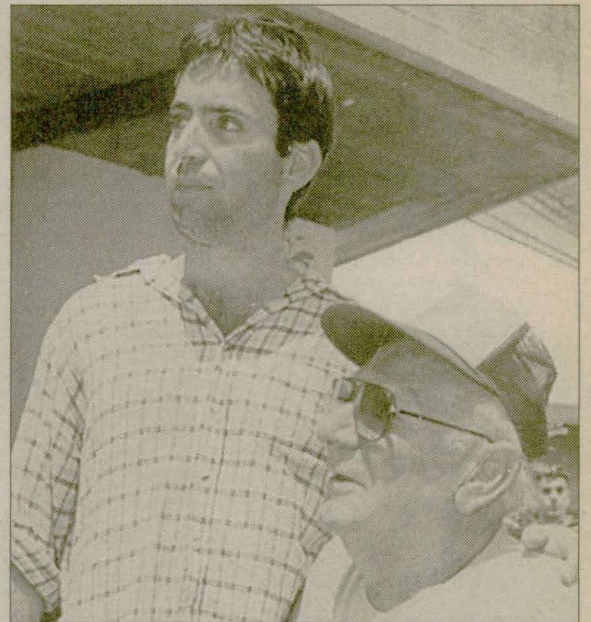
החברה מתחננת

החברה של ניר, תמר יחזקאלי, ספונה בחררו, שוכבת חסרת אוניס על מיטתו: "בבקשה, בבקשה, תגידו לי שזה לא נכון", היא מתחננת. מסביבה חברותיה הקרובות מקורס הק"צ צינות בו היא משתתפת, אחותה, מירי, ואמה, חדרוה יחזקאלי, מנסות ללא הצלחה לנחם.

"תמר אינה מסוגלת לדבר. קשה לה לעכל את מותו של ניר", אומרת חדרוה בכאב, "אני זוכרת איך לפני שבועיים נפוצה שמועה שחיילי שייטת נהרגו בשטחים. מאוד פחדתי שקרה משהו לניר, וכמה הוקל לנו כשהתברר שזו רק שמועה".

אבל עכשיו זה אמיתי, וחדווה משחזרת בבכי מר את הש"ת תלשלות האירועים. "ביום שני בשעה 16:00 נודע לי שניר נהרג. תמר נמצאת בקורס קצינות, אותו היא מסיימת ביום חמישי הזה. מיד התקשרתי לבעלי, והוא נסע מיד אליה לבי"ס. הוא סיפר למפקד הקורס שלה על האסון, והמפקד קרא לתמר. תמר יצאה עם חיוך גדול ואמרה: 'אבא, מה קורה', ואבי, בעלי, אמר לה: 'ניר נהרג'. תמר סירבה להאמין ואמרה: 'זה לא יכול להיות'. אבי הביא אותה לבית הוריו של ניר, ומאז היא בחררה.

תמר לא מסוגלת לדבר על ניר בלשון עבר. גם אנחנו מתקשים להאמין שהוא נעלם. זה רע ועצוב ומתסכל. כל כך נהיית לראות את החברות היפה בין תמר וניר. לניר היתה

הסבא יעקב והא רן. "קשר מיוחד"

תמר יחזקאלי. "תגידו שזה לא נכון"

חדשות בחדרה

משט לזכרו של ניר קריצ'מן ז"ל

כי על מנת להמשיך ולהגדיל את הפעילות הימית בעיר ולהמשיך ולקיים את המשט בכל שנה, קיים צורך בתמיכה של מוסדות העיר וגופים גדולים אשר יבטיחו את המשך המסורת ויתרמו רבות לעיר ולתושביה.

ניר, בנם של פניאל והדס ואחיהם של רן וסיון נולד ב 26.5.79 בחדרה. הוא למד בבית הספר היסודי "ארלוזורוב" ולאחר מכן ב"תיכון חדרה" במגמה ראלית פיזיקלית. ניר השקיע רבות בתחום הספורט ובהכנה לצבא. בסוף כיתה י"א יצא ניר לגדנ"ע צלילה ובסופה יצא לגיבוש לשייטת אותו עבר בהצלחה.

לאחר שסיים את לימודיו, התגייס ניר לקורס טייס ולאחר שהודח ממנו עבר לשרת בשייטת 13.

במסגרת שירותו הצבאי נטל ניר חלק במבצעים רבים, ביניהם ההשתלטות על אניית הנשק "קארין A". במסגרת מבצע "חומת מגן", פעלה השייטת באיתור וחיסול מחבלים מבוקשים. הכוח שניר היה חלק ממנו נתקל מטווח קצר וניר נפגע בראשו. חבריו חיסלו את המחבלים אך ניר שנפגע קשה נפטר מפצעיו.

מאז עוסקים חבריו ומשפחתו בהנצחת זכרו בכמה מפעלי הנצחה כמו קבוצת הכנה לגיוס, פרויקטי קידום נוער ועוד כאשר המשותף לכולם הוא התרומה לחברה, לקהילה ולנוער בפרט. אחד ממפעלי ההנצחה הגדולים והססגוניים הוא המשט המסורתי לזכרו. המשט הנו תחרות שיט שמארגן המועדון הימי בכל שנה תודות לסיוע גדול מכפר הנוער הימי מבואות ים.

בשבת שעברה נערך מול חוף המועדון הימי בחדרה המשט השישי לזכרו של רס"ל ניר קריצ'מן ז"ל, לוחם השייטת מחדרה שנהרג ב-22.4.02 במסגרת מבצע "חומת מגן". מאז נפילתו של ניר ז"ל מנציחים משפחתו וחבריו את זכרו במספר אופנים המשקפים את דמותו.

בשבת האחרונה, ביום קיצי שטוף שמש ומזמין לים התקיים המשט השישי לזכרו של ניר.

המשט נפתח בטקס זיכרון מרגש על סיפון ספינת האימונים "מבואות ים 1" אשר בסופו הושלכו זרי פרחים אל הים והושמעה צפירה. בזמן זה עשרות כלי שיט ושייטים שטו מסביב לספינה וחלקו כבוד.

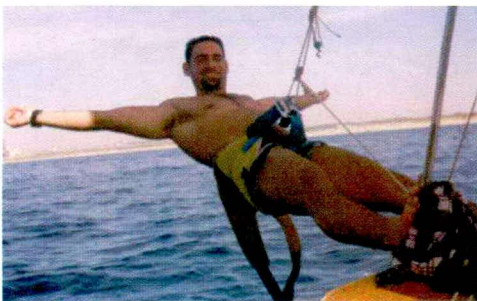
מיד לאחר הטקס החלו תחרויות השיט. כ-100 שייטים ממועדוני שיט באזור, כגון שדות ים, מכמורת התחרו על כ-80 כלי שיט במספר רב של קטגוריות ביניהן סנוניות, אופטימיסט, לייזר, קטמרן טופרים וגלשני רוח.

בזמן המשט היו על החוף מאות רבות של חברים, בני משפחה ותושבים מחדרה והסביבה שבאו לחלוק כבוד וליהנות מחוף הים הנפלא ומהפעילויות הרבות שהיו על החוף. הפעילויות כללו דוכני מזון, מעגל מתופפים, מתקנים מתנפחים, ריקודים, הפעלות לילדים, קיאקים ועוד.

המשט הסתיים בטקס חלוקת פרסים לזוכים במקומות הראשונים במהלכו הוקרן סרטון קצר לזכרו של ניר.

חבריו של ניר ובני משפחתו מבקשים להודות לכל התורמים והמסייעים ולכל מי שהשתתף ותרם להצלחת המשט. "תודה למועדון הימי בחדרה שאירח את המשט ומאפשר את המשך המסורת, לבית הספר הימי "מבואות ים" שהגיע עם כלי שייט רבים ותרם רבות להצלחת קיומו של המשט. תודה מיוחדת לכל המועדונים, השייטים והאורחים שבאו ולקחו חלק באירוע", מציינים בני משפחת קריצ'מן וחבריהם.

יצוין כי אחד המשאבים העיקריים של חדרה הוא חוף הים שלה והפעילות הימית המתקיימת רק במועדון הימי בחוף חדרה. מארגני המשט טוענים

ניר והים

לוחם שייטת נהרג

בקרב עם מבוקשים

כוח של הקומנדו הימי היה בסריקות ליד שכם כשנפתחה עליו אש מדויקת • רס"ל ניר קריצימן (22) מחדרה נפגע בראשו ונפטר מפצעיו • חבריו לכוח השיבו אש והצליחו לחסל שניים: את האחראי לפיגוע בעמואל ואת עוזרו לשעבר של אבוהנווד • לוחמי „דובדבן“ לכדו מחבל שהיה בדרך לפיגוע בבאר־שבע • אמש: בכיר בתוזים חוסל בחברון

"איזה באסה למות כשיש לי בבנק כסף שלא ביזבזתי"

במילים אלו תיאר סמל ניר קרצמן את תחושותיו ביום שישי שעבר, בשיחה שניהל עם אחיו. שלושה ימים לאחר מכן מצא את מותו במהלך פעילות צבאית

צילום: איציק בן מלכי

שלום לוחם. ההלוויה של סמל קרצמן

ניר פחות ופחות הביתה. השיג רה שלו הפכה להיות הלחימה. לדברי אביו, תמיד כשהגיע הביתה הלך לישון וביקש שייעו רו אותו בשעה עשר בערב בכדי שיוכל לצאת לבלות. פניאל: "הוא אהב את החיים".

לדברי האב, נקודת המפנה בחייו ובהשקפתו של ניר הייתה השירות במחנה הפליטים ג'נין, שם ראה ניר דברים שלא היה רגיל אליהם. פניאל: "לפני זה הוא התמודד עם פעולות מסוג שונה. בג'נין היו אורחים, היה קשה לו לראות את הילדים הקטנים, להסתכל להם בעיניים, שם הוא ראה הרבה מוות ושכול. המלחמה שם הייתה מלחמה מסוג אחר, זה לא כמו סריקות, מערבים, או תפיסת מבוקשים".

ביום שבת שעברה יצא ניר לאחרונה מביתו בחזרה לשירת הלחימה. בטרם יצא מהבית ביקש מאימו שתכין לו ארוחת בוקר חגיגית, הוא הרגיש צורך לאכול טוב. "הוא רצה להריח את הריחות של המטבח, הוא היה קוק לזה", משחזרת האם. אפרת גוטפריד

שובב. קרצמן

ילד שובב שבלט בכל מקום, היה מוכשר ונערץ על כולם. פניאל: "ניר כל הזמן חלם להיות ביחידה קרבית, הוא לא פחד מכלום, היה לוחם, אנחנו לא ידענו כל הזמן איפה הוא נמצא. רק כשהייתה ההיתקלות בג'נין דאגנו לו. אישתי כל הזמן דאגה. היא הייתה מרוחקת לחדשות כל העת". פניאל סיפר כי ניר השתתף בפעולות צבאיות רבות והיה בצוות שהתחיל על הספינה "קארין A" ובנוסף השתתף במבצעים רבים ברצועת עזה ובמחנות הפליטים. עם ההסלמה בשטחים הגיע

הייתי מאוד גאה בו. לכולם סיפרתי שאח שלי בשייטת". רן סיפר עוד כי ביום שישי האחרון הם נפגשו בפעם האחרונה, כאשר ניר הגיע הביתה לחופשה. רן: "ניר חזר מג'נין, הוא היה מאוד שונה, מה שהוא ראה שם השפיע עליו מאוד. אני חושב שבשבת האחרונה הוא התייחס לחיים ברצינות, הוא אמר לי שאין מה להתייחס לרבים רים הקטנים. הוא העריך את החיים ואמר לי 'אני לא מבין אנשים שנלחצים מדברים קטנים'. הוא למד להעריך את החיים לאחר שראה כל כך הרבה מוות וניצל מכל כך הרבה פעולות שהיה חלק מהם. הוא ראה כבר הרבה פעמים את המוות בעיניים". במהלך השיחה נזכר רן: "ביום שישי הלכנו לעשות סטס לאוטו. דיברנו על כסף ועל המשמעות שלו. ניר אמר לי 'מה שווה הכסף' ואז הוא סיפר לי שיש לו סכום של 10,000 שקל בבנק ואמר לי, 'איזה באסה למות כשיש לי עשרת אלפים שקל בבנק שלא ביזבזתי'". האב פניאל, סיפר כי ניר היה

מאות חיילים מחיל הים, בני משפחה וחברים, ליוו השבוע למנוחות את רב סמל ניר קרצמן (22), לוחם הקומנדו הימי, שנהרג ביום שני בכפר עסירה אשמאליה.

ניר, תושב חדרה, חלם במשך כל שנות נעוריו על שירות ביחידה קרבית. במשך כל שנות לימודיו בתיכון חדרה, התאמן במטרה להתגייס ליחידה קרבית ובכיתה י"א עבר גיבוש לשייטת. הוא שירת בקבע ועל פי נהלי היחידה יכול היה לבחור בחצי שנה האחרונה לשירת בעבודה מינהלית, אולם בחר להמשיך בפעולות מבצעיות.

ניר היה בן להדס ופניאל, להם שלושה ילדים, ניר ז', רן (25), וסיוון (18). בני משפחתו סיפרו השבוע כי הקשר בין האחים היה הדוק מאוד. האח רן, ששירת אף הוא ביחידה קרבית: "ניר ואני היינו קשורים מאוד, אהבנו לדבר על הכל. הוא סיפר לי מה עובר עליו בצבא ואני הבנתי אותו. העדצתי אותו על כל הפעולות המבצעיות שעשה. היו לו הרבה סיפורי גבורה. אני

הזמנה למשט הבנים העשירי על שם רס"ל ניר קריצ'מן 16/06/2012

במלאת עשור לנפילתו של יקירנו וחברנו לוחם השייטת רס"ל ניר קריצ'מן, אנו עורכים גם השנה את השיוט להנצחת זכרו וזכר בני המועדון הימי שנפל במערכות ישראל.

השיוט יתקיים בחוף המועדון הימי בחדרה ביום **שבת ה 16 ליוני 2012**.
 על החוף יתקיים הפנינג גדול הכולל דוכני מזון, הפעלות ועוד...

דגמים משתתפים בשיוט:

- סנוניות מערך קטן / גדול (בלי ספינקר)
- גלשני טכנו 5 / 6.8 / 7.8 מטר
- אופטימיסט משרד החינוך / בינ"ל
- לייזר 4.7 / רדיאל / סטנדרט
- קטמרן
- גלשני SUP
- קיאקי מפרש

ירידת סירות וגלשנים תתאפשר בחוף מועדון ימי חדרה ובחוף חדרה. הוראות שייט יחולקו בזמן ההרשמה החל משעה 8:00 ביום התחרות ובהרשמה המוקדמת.

לוח זמנים:

- 10:00 טקס זיכרון בחוף ובים
- 10:30 זינוק ראשון
- 15:00 טקס חלוקת הפרסים

פתיחת מקצה לדגם מסויים מותנה ב 3 מתחרים לפחות
 ההרשמה ללא תשלום

פרטים נוספים והרשמה מוקדמת בטלפון ובדואר האלקטרוני:
 052-3309567 אביעד moadonyamihadera@gmail.com

תושבי חדרה הצדיעו לשייטת 13

אלפי תושבים הגיעו לחוף הים על מנת לצפות במשט הנערך מדי שנה לזכרו של לוחם השייטת רס"ל ניר קריצ'מן, ולהשתתף באירוע ההצדעה שקיימה עירייה חדרה ללוחמי שייטת 13

מאת: נסים מסורי

אלפי תושבים מחדרה ויישובי הסביבה גדשו את חוף הים לאירוע ההצדעה ללוחמי שייטת 13 שקיימה עיריית חדרה במשותף עם משפחת קריצ'מן והעמותה לזכר ניר קריצ'מן ז"ל אשר קיימה את המשט השנתי לזכרו.

המשט הנערך זו השנה ה-8 לזכרו של לוחם השייטת רס"ל ניר קריצ'מן התקיים השנה במתכונת מורחבת בעקבות החלטתה של עיריית חדרה, בהסכמת המשפחה, לשלב את המשט עם אירוע הצדעה ללוחמי השייטת בעקבות הצלחת לוחמי שייטת

13 לעצור את משט ההזדהות עם עזה, הינחה ראש עיריית חדרה חיים אביטן את מנכ"ל העירייה איקי צור לגבש עם משפחת קריצ'מן דרך משותפת הן להנצחתו של ניר ז"ל והן כאירוע המוני להצדעה והזדהות עם לוחמי השייטת.

אירוע ההצדעה התקיים בשבת בחוף המועדון הימי בחדרה. האירוע נפתח בטקס זיכרון מרגש והשלת זרים למים, ולאחר מכן יצא המשט לדרך. בתחרות השתתפו סירות מפרש וגלשני רוח ממגוון דגמים ובסיומו התקיים טקס חלוקת פרסים. במשך כל היום התקיים הפנינג על

החוף, שכלל פינות יצירה והפעלה לכל הגילאים, קיר הצדעה שעליו יכלו הנוכחים לכתוב מילות עידוד והערכה ללוחמי השייטת, עפיפוניאדה, פינות מוסיקה ועוד. מנכ"ל העירייה איקי צור הביע שביעות רצון מכך שתושבי חדרה הגיעו בהמוניהם על מנת להצדיע לשייטת 13 ולהפגין תמיכה בלוחמים הצעירים שהתמודדו עם מאות הפעילים שהיו על ספינות תומכות טרור.

ראש העיר חיים אביטן אמר כי ניר קריצ'מן מסמל יותר מכל דבר אחר את האיכויות של הלוחמים

בשירות הסדיר ובשירות קבע. במהלך שירותו הועלה לדרגת רס"ל והיה אמור להשתחרר בספטמבר 2002.

כלוחם שייטת השתתף ניר בפעילות מבצעית מתמשכת במסגרת הלחימה בטרור והיה בין הלוחמים שהשתלטו על ספינת הנשק קארין A שעשתה דרכה אל

בו אהבתו לטילים בחיק הטבע ופעילות ימית.

בוגר יסודי "ארלוזורוב" ותיכון חדרה, ובלט תמיד בפעילותו החברתית והספורטיבית. לקראת גיוסו לצה"ל התאמן בחוג כושר קרבי שאורגן על-ידי הגדנ"ע וכבר בשביעית יצא לגיבוש שייטת במסגרת גדנ"ע ים ועבר קורס צלילה.

התגייס לשייטת ושירת בה

המצוינים של השייטת, וכי המשט שנועד להנציח מדי שנה את אהבתו העזה לים מצדיע לפעילותו של ניר בשייטת וגם מביע הערכה לפעילותם של לוחמי השייטת כיום.

ניר קריצ'מן ז"ל, בעצמו לוחם שייטת, נולד בחדרה בשנת 1979, בנם של הדס ופניאל ואח לרן ולסיון. מאז ילדותו ניכרה

לנוער שנשר ממסגרות פורמליות. תוכנית חינוכית ייחודית, הנבנית במסגרות שונות של העמותה בעזרת יועצים מומחים, צוותי היגוי ומוסדות להשכלה גבוהה, מקנה לנוער זה יכולת להשיגים לימודיים, הפנמת ערכים, העצמה אישית ומוכנות לשירות ערכי בצה"ל.

את עמותת "ניר 13", שמפנה משאבים לקידום פרויקטים חינוכיים לנוער ולקהילה בשיתוף השייטת, כולל ארגון משט שנתי לזכר ניר.

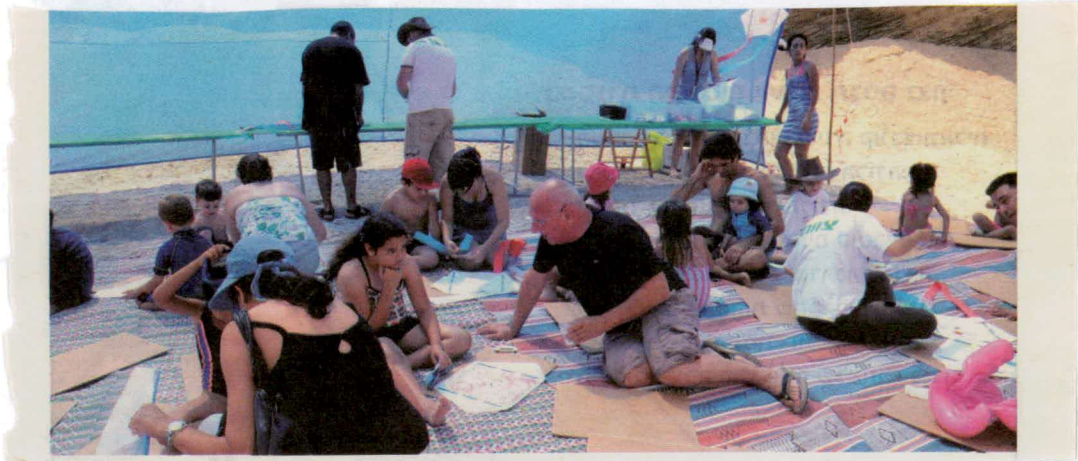
אנשי שייטת 13 בעבר ובהווה החליטו להנציח את שמו של ניר בהקמת עמותת "נירים", ששמה לה למטרה להיות נושאת הדגל בכל הנוגע לחינוך למצוינות

חופי הרשות הפלסטינאית.

במבצע "חומת מגן" לקח ניר חלק פעיל בלחימה, וב-22 באפריל 2002 נפל בקרב באזור שכם. ניר היה בן 23 במותו. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בחדרה. הותיר אחריו הורים, אח ואחות.

בני משפחתו של ניר הקימו לזכרו

18 | השבוע בחדרה | גיליון 1938 | 16.6.10